

A L U M N I
BizLetter
A L M A M A T E R

2018 2.SAYI

STICKLER'IN DİLİ OLSA

İlk Tuğlayı onlar koydular
bizler devam ettiriyoruz

ÖZEL
TARSUS
AMERİKAN
KOLEJİ

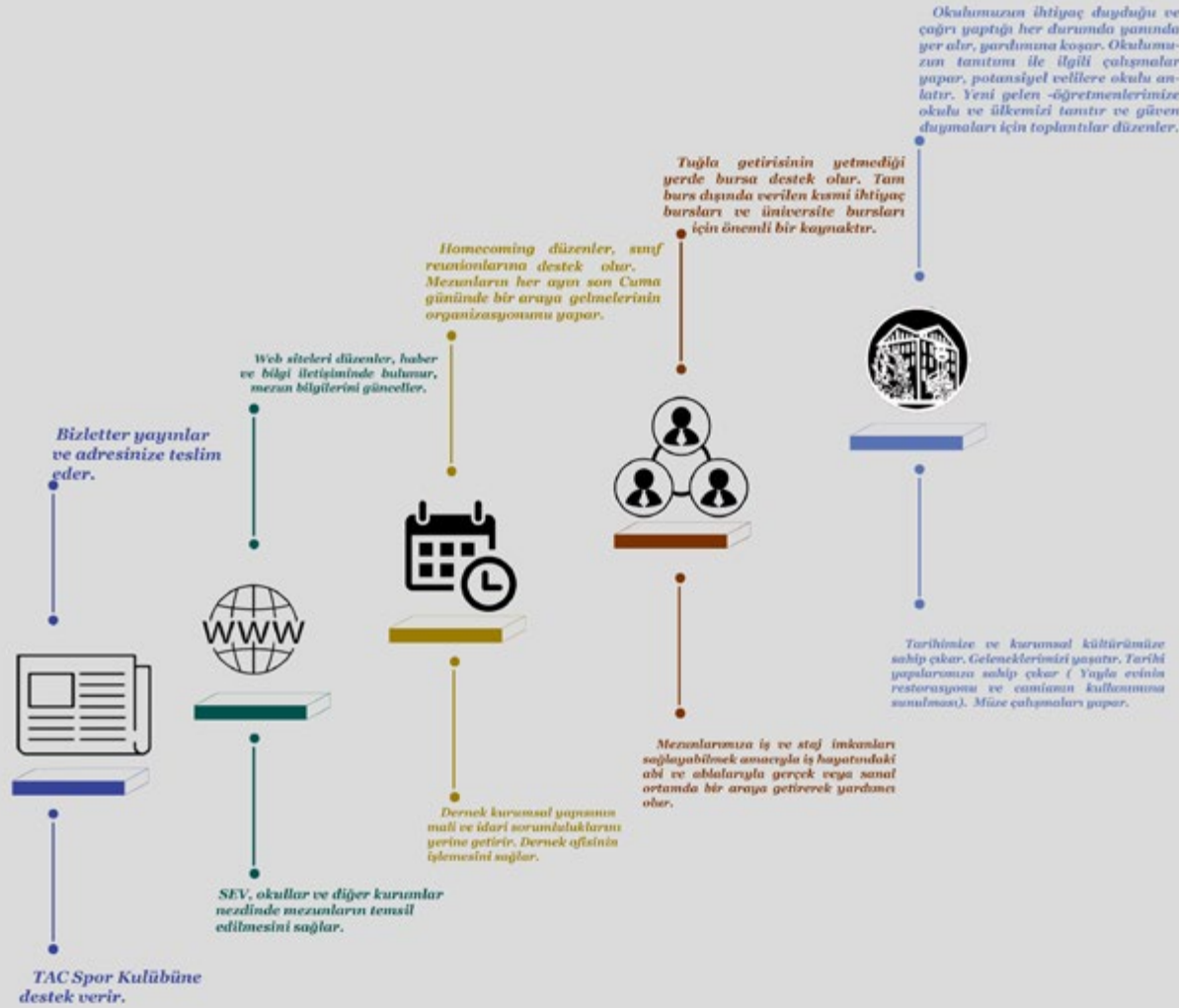

Stickler inşaatında işçilerle birlikte çalışan öğrenciler

Neden Aidat Vermeliyim?

Sevgili TAC,
Aidat, tuğla getirisi ile birlikte, Derneğimizin en önemli gelir kaynağıdır. Yardım ve desteğe ihtiyacımız var. Tuğla getirilerini sadece burs için kullanabiliyoruz. Peki topladığımız aidatlarla Derneğimiz ne yapar?

2018 YILI AİDATIMIZ 275 TL + 50TL (opsiyonel üniversite bursu) Olarak Belirlenmiştir.

TANITIM FİLMİ VE HAVA ÇEKİMLERİNDE

STANDARTLARI YÜKSELTİYORUZ

film | hava çekimi

Tanıtım, Belgesel ve Reklam Filmi - 3D Animasyon, Belgesel ve Reklam Filmi - 3D Animasyon

Katalog - Fotoğraf

Miting ve Konser

Arsa, Park ve Bahçe

Yol, Köprü, Viyadük, Baraj

Arkeolojik Yapılar

İnşaat Projeleri

360° Panoramik Çekimler

hava araçlarımız

SkyJip

Octocopter

daraba

film | medya | event | tasarım

www.daraba.com.tr

TAC Mezunlar Derneği Merkez Yönetim Kurulu

Başkan

Ali Cerrahoğlu

Başkan Yardımcısı

Kemal Tanrı

Sayman

A. Ramazan Dincer

Genel Sekreter

Tamer Büyükyılmaz

BizLetter

Yayın ve Redaksiyon Ekibi

Erdoğan Kaynak

Betül Öcal

Nuran Baykal

Alp Erdem

Tasarım

Onur Yıldırım

daraba
fikir tasarımı

Baskı

Alev Dikici Matbaası

0 322 435 13 13

T: 0 324 241 82 24

M: 0 530 333 83 99

Telefax: 0 324 613 23 10

Caminur Mahallesi 0805 Sokak No:9
33440 Tarsus - MERSİN

www.tac-alumni.org

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği
tarafından 3 ayda bir yayımlanır.

İÇİNDEKİLER

BAŞKANDAN

HEPİNİZİ MEZUNLAR DERNEĞİ ÇALIŞMALARINA KATILMAYA BEKLİYORUZ.

- TAC İstanbul 130. Yıl Balosu
- "Stickler'in Dili Olsa"
- Homecoming 2018

8

16

TAC'DE 4. FOUNDERS' DAY

22

TAC'65 SAMSA KARAMEHMET İLE TAC'Yİ VE KENDİSİNİ KONUŞTUK

10

MUTLU HABERLER

24

HOMECOMING

Her sene olduğu gibi bu sene de coşku dolu, mavra dolu bir Homecoming'i geride bıraktık.

12

KAYBETTİKLERİMİZ

30

HAYDAR GÖFER'İN KALEMİNDEN

40

130. YIL BALOSU

Mezunlar derneği olarak okulumuzun kuruluşunun 130. Yılı nedeniyle gerçekleştirdiğimiz etkinliklerden bir tanesi de İstanbul 130. Yıl Balosu idi.

Erdoğan Kaynak
TAC'63

130 YILLIK TAC ÇINARI'NIN SEVGİLİ MEZUNLARI MERHABA,

Dile Kolay.
Yıl MDCCCLXXXVIII.
Ve yıl MMXVIII.
Tamı tamamına CXXX yıl geçmiş.

Ulu Çınar büyümüş, gelişmiş.
Binlerce mezun vermiş.
Her biri eğitilmiş, donanımlı, alanında lider.
Dünyanın her köşesine dağılmış.

Boşuna
TÜRKİYE İÇİN LİDERLER,
DÜNYA İÇİN LİDERLİK
sloganı camiamıza kazandırılmadı.

Böylesine değerli bir kurumun mezunu olmak hem bir şans,
hem bir gurur vesilesi.
Büyük fedakarlıklara katlanarak bizleri Tarsus Amerikan
Kolejinde okumamızı sağlayan
anne-babalarımıza, ne kadar teşekkür etsek, onları şükran-
la ansak yeridir...

TAC rozetini yakalarımıza taktığımızda yaşadığımız duygula-
rı bir an düşünsenize...
Yıllar önce mezun olmuş bir abimiz ve ablamızla, hava lima-
nında veya dünyanın
herhangi bir köşesinde karşılaştığımızda yakamızdaki TAC
rozetinin tılsımı ile tatlı
bir sohbe girmemiz, koca bir ailenin bireylerinin karşılaş-

ması gibi olmuyor mu?

12 Mayıs Cumartesi günü camiamızın on'lu ve beş'li yılların-
da mezun olanlarımız
Stickler Mabedimiz etrafında buluşup, hasret giderdi. Dün-
yanın ve ülkemizin farklı
bölgelerinden geldiler. Hem arkadaşlarını, hem öğretmen-
lerini gördüler.

MEZUNLAR DERNEĞİMİZ GELECEK MEZUNLARIMIZIN GÖ-
NÜLLERİNCE BİR GÜN
GEÇİREBİLMELERİ İÇİN HARIL HARIL ÇALIŞTI. ÇALIŞKAN
BAŞKANIMIZ ALİ CERRAHOĞLU'NUN
ÖNDERLİĞİNDE DERNEK ÇALIŞANLARIMIZ VE GÖNÜLLÜ
MEZUN DERNEK ÜYELERİMİZ SİZLER İÇİN
KUSURSUZ BİR HOMECOMING PROGRAMI HAZIRLADILAR.

Bu sayımızda da camiamızdan haberler ve fotoğraflar bu-
lacaksınız.

130. Yıl İstanbul balosu, Son Cuma buluşmaları, Haydar
Hocamızın 100. doğum günü kutlaması,
TALAS'lı kardeşlerimizin Ankara buluşması, TAC'den haber-
ler, TAC Spor Kulübümüzün faaliyetleri, Homecoming 2018,
TBG'nin hikayesi, Samsa Karamahmet ile söyleşi, Mutlu Ha-
berler, Kaybettiklerimiz.

Hatırlatırım:
HER MEZUNUMUZ BİR MUHABİR
HER MEZUNUMUZ BİR HABER

Haber ve fotoğraflarınızı bekliyoruz:

erdogankaynak@gmail.com betulablatac@gmail.com nuranbaykal@gmail.com alperdem02@gmail.com

Bir sonraki sayımızda tekrar buluşabilmek üzere esen kalın, Biz Letter'siz kalmayın.

Summer '18

ESL Camp

4-week sessions:

June 24–July 20, 2018
July 22–August 17, 2018

3-week session:

June 30–July 20, 2018

An Exciting Summer Program

Pickering College has an exciting summer program for students aged 12 to 18 who plan to study in an English-speaking school or who wish to study English as an academic subject in their own country. Learn English and experience the wonders of summer at our 42-acre campus, an ideal location for a unique program that combines intellectual learning with a summer vacation in Ontario, Canada.

The ESL Summer Program is well-balanced between classroom activities during the day and evening/weekend activities designed for entertainment and as a means to further improve English skills. All aspects of the program provide opportunity for leadership development and personal growth through peer support, creative problem-solving and team-building.

FOR MORE INFORMATION, PLEASE CONTACT OUR REPRESENTATIVE:

Abdullah Şehoğlu TAC '77, McGill BA '82

Erenca Immigration and Education Services

Abdi İpekçi Cad. Bostan Sok. No: 15 Orjin Apt. Şişli-İstanbul TURKEY

T: 0212-373 9421 M: 0532-231 0677 E: asehoglu@erenca.com

STUDY IN CANADA

PICKERING COLLEGE

Learning For Life. Creating The Future.

BAŞKANDAN

Ali Cerrahoğlu
TAC'78

HEPİNİZİ MEZUNLAR DERNEĞİ ÇALIŞMALARINA KATILMAYA BEKLİYORUZ.

Sevgili mezunlarımız;

Bildiğiniz gibi mezunlar derneği faaliyetlerimiz mezunların gönüllü çalışmaları ile yürütülüyor. Burs çalışmalarımız, Homecoming, mezun buluşmaları, Bizletter, Yayla Evi, Gift-center, sosyal medya, web sayfamız, mentorluk projemiz ve daha birçok çalışma alanında katkı verecek mezunlara ihtiyacımız var. Dernek ekibinin güçlenmesi, yenilenmesi ve tüm dönemleri kapsayan bir yelpazede olması için dernek çalışmalarına daha fazla mezunun katılımı çok önemli. Derneğin faaliyet alanlarının herhangi birisinde uzaktan veya bizzat gelerek katkı vermek için lütfen bizleri arayın. Dernek toplantılarımız ve karar mekanizmamız her mezunumuza eşit derecede açık. Yapılacak çok şey var; hepinizi bekliyoruz...

TAC İSTANBUL 130. YIL BALOSU

Bu yıl sevgili okulumuzun kuruluşunun 130. Yılı. Bu özel yılımızı ilk olarak ocak ayında Ankara Balosu ile kutlamaya başladık. Ankara'da yaşayan mezunlarımızın coşkusuyla selamladık geride bıraktığımız 130 yılı. Kutlamalarımıza 14 Nisan 2018 günü de İstanbul Şubemizin düzenlediği İstanbul Balosuyla devam ettik.

Derneğimizin İstanbul gönüllüleri Umut Yalnız '88 başkanın öncülüğünde müthiş bir organizasyon gerçekleştirdiler. Üç yüzün üzerinde mezunumuz ve eşleri bir araya geldik. Ankara'dan, Adana'dan, birçok farklı ilden gelenler oldu. Okul müdürümüz Andy Leathwood da her zamanki gibi bizimle birlikteydi. SEV Mütevelli heyeti başkanı Tamer Şahinbaş abimiz ile SEV yöneticileri de katıldılar.

Baloda mezunlarımıza kısa konuşmalar yaparak mezunlar derneğinin yürüttüğü faaliyetleri anlatarak ihtiyacı olan başarılı öğrencilere verdikleri burs desteğinden dolayı tüm mezunlarımıza teşekkür ettik.

TAC mezunları bir araya gelir de BOMBALAKİ olmaz mı;) The Marmara Oteli hep beraber söylediğimiz BOM'larla inledi. Ardından sahne alan 'Direnen Mızıkacılar' müthiş bir performansla hepimizi coşturdular.

Her zamanki gibi çok güzel ve ince ince planlanmış bir orga-

nizasyonla camiamızı bir araya getiren İstanbul Şubemize sonsuz teşekkürler; emanet emin ellerde...

TAC ANI KİTABI - "Stickler'ın Dili Olsa"

İlk çağrısını birkaç yıl önce yapmıştık. Mezunlardan okul anılarını yazmalarını istemiştik. Hazırlıklar uzun sürdü. Ve sonunda, 130. yılımızda, anılarını yazan 45 mezun ve hocamızın birbirinden güzel, duygu yüklü, zaman zaman güldüren ama çokça hüzünlendiren, gözlerimizi yaşartan müthiş anılarıyla dolu bir eser ortaya çıktı. Sizler belki bu yazıyı okurken anı kitabımızı da elinize almış ve okumaya başlamış olabilirsiniz.

En büyük abilerimizden çok genç mezunlarımıza kadar geniş bir yelpazede mezunlarımız anılarını yazdılar. Ayrıca efsane müdürlerimizin, hocalarımızın da çok değerli anıları kitapta yer alıyor. Bu değerli eseri okulumuzda Mezunlar Derneği Giftcenter'dan temin edebilir veya kargo ile gönderilmek üzere bizleri arayabilirsiniz.

Anı kitabımızı okulumuzda okumayı hak eden tüm çocuklara eğitim fırsatı sağlayabilmek amacıyla destek veren tüm bağışçılarımıza ithaf ediyoruz. 2000'in üzerinde mezunumuz ve TAC dostları burs fonumuza destek verdiler. Onların sayesinde bugüne kadar mezunlar derneği bursuyla yüzün üzerinde çocuk TAC'de okuma fırsatı buldu. Büyük bağışçılarımızdan mütevazi bağışlara kadar her birinize öğren-

cilerimiz adına sonsuz teşekkürler. Anı kitabımızın gelirinin tamamı Tuğla Burs Fonuna aktarılacak.

Uzun bir hazırlık döneminin sonunda tamamlayabildiğimiz bu kitabın hemen ardından ikincisine başlıyoruz. Sizler de ölümsüzleştirmek istediğiniz anılarınızı ikinci kitapta yer almak üzere en kısa zamanda bize gönderiniz. Anı kitaplarımız "BizMemory" serisi olarak devam edecek. Bu serinin ilk kitabının ismini hepimizin kalbinde ve anılarında çok önemli yer tutan Stickler Hall'e hitaben "Stickler'ın Dili Olsa" koyduk. Kitabın kapağında bugüne kadar hiç görülmeyen özel bir fotoğraf yer alıyor. Stickler inşaatında işçilerle beraber bizzat çalışan o dönemin TAC öğrencilerinin henüz inşaat halindeki Stickler merdivenlerindeki fotoğrafları...

HOME COMING 2018

Tüm mezunlar için yılın en heyecan verici günü Homecoming. Sevgili okulumuza, 'evimize' döndüğümüz gün. O gün herkes evsahibi. Okulun her köşesinde anılarımız daha bugün gibi taptaze. Sınıf arkadaşlarımızı, abileri, ablaları, kardeşleri, hocalarımızı, çalışanlarımızı görmek ve hasret gidermenin yanısıra sadece bir köşeye çekilip kumruların, kuşların, saat kulesinin uzaktan gelen sesini dinlemek için bile gelmeye değer.

Okulumuzun kuruluşunun 130. Yılı olması nedeniyle bu yıl Homecoming daha özeldi. Her zamanki gibi, gün boyu süren etkinliklerimiz, sürprizlerimiz oldu. Beşinci yıldan altmışıncı yıla kadar tam 12 mezun dönemi sertifika ve plaket aldı. Yeni kampüsümüzdeki (Talas) büyük auditorium mezunlarla doldu taştı. 130 yıllık tarihimiz boyunca söylenen TAC marşlarını 'Çok Fonik Koro'dan dinledik ve eşlik ettik. Mustafa Emre'74 ün mezunlar için hazırladığı duygulu 130. Yıl filmini hep beraber izledik, hüzünlendik ve okulumuzla bir kez daha gurur duyduk. Sertifikalarımızı, plaketlerimizi aldık ve evimizin, ofisimizin en güzel köşelerini süsleyeceğiz.

Akşam yemeğini 'Mezunlar Sahası'nda yaptık. Hep beraber

en güzel Tarsus yemeklerini yedik, güzel müziklerle eğlendik.

Bizlere bu güzellikleri yaşatan sevgili okulumuza bir kez daha minnettarız. İyi ki varsın TAC...

YAYLA SEZONU AÇILDI

TAC Yayla Evimiz sizleri ağırlamak üzere yeni sezona hazır. Tarsus'un Namrun Yaylasında (Çamlıyayla) 100 yılı aşkın süredir ayakta kalan TAC Yayla Evi SEV tarafından Mezunlar Derneğimize tahsis edilmişti. Dernek olarak aslına uygun şekilde restore ederek konaklamaya uygun hale getirdiğimiz yayla evimiz bir misafirhane olarak birkaç yıldır camiamıza hizmet ediyor.

Bu yıl da tüm fonksiyonlarıyla sizleri ağırlamaya hazırız. İki yatak odası, salonları, açık mutfak ve çatı katıyla aynı anda ona (10) yakın yakın arkadaşın rahatlıkla kalabileceği evde temel ihtiyaçlarınızı karşılayabileceğiniz tüm donanımlar mevcut. Bu yıl Betül Abla hafta sonlarında bizlere çok güzel kahvaltılar hazırlamak üzere hafta sonları yayla evinde olacak.

Tertemiz havası, müthiş manzarası ve TAC mavrasıyla TAC Yayla Evi sizleri bekliyor. Betül Ablaya bir telefon etmeniz yeterli.

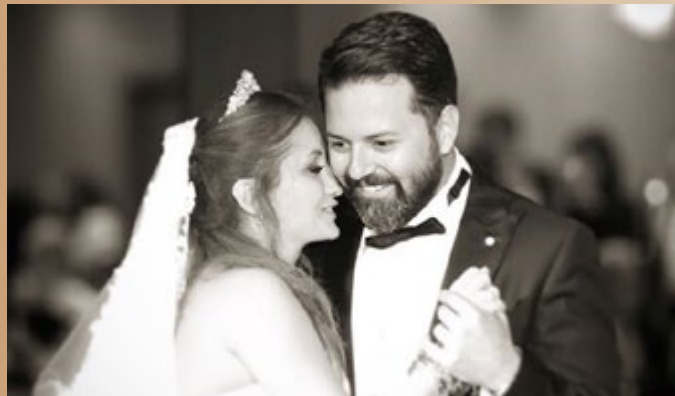
MEZUNİYET TÖRENİMİZ 8 HAZİRANDA

TAC Mezuniyet törenleri (commencement) en önemli günlerimizden birisi. Kardeşlerimizin öğrencilik dönemini bitirip mezunlar arasında katıldığı gün. Onların bu mutlu gününde mezunlar arasına hoşgeldiniz demek için hepinizi okulumuza bekliyoruz. 130.yılımızı kutladığımız bu özel yılımızda mezuniyet gününde Coca Cola yönetim kurulu başkanı 1971 dönemi mezunumuz Muhtar Kent Abimiz özel konduğumuz olacak. Muhtar Abimize çok yoğun programına rağmen bu önemli günümüzde kardeşleriyle bu heyecanı paylaşacağı için çok teşekkür ediyoruz.

HACETTEPE TIP 1984 MEZUNLARINDAN ANLAMLI BAĞIŞ

Hacettepe Tıp Fakültesinden 1984 yılında birlikte mezun olduğumuz sınıf arkadaşlarımızı 20-23 Nisan 2018 günleri arasında Tarsus'ta ağırladık. Türkiye'nin dört bir köşesinden ve yurt dışından gelen 96 doktor ve eşleriyle eski günleri anıp dostlukları pekiştirdiğimiz, Tarsus'un tarihi ve doğal güzelliklerini doya doya gezdiğimiz ve yöresel yemekleri tattığımız bu güzel buluşmanın ikinci gününde TAC Auditorium'da bir oturum yaptık. Bu oturumda onlara Bir Tuğla da Sen Koy Projesini anlattım. Hacettepe Tıp 84 mezunları burs çalışmasından etkilenecek katkıda bulunmak istediler ve 4570 TL bağış yaptılar. Artık Tuğla sayfamızda Hacettepe84'ün de sayfası ve logosu yer alacak. Bu anlamlı bağış için arkadaşlarıma sizler adına teşekkür ettim.

TAC 'den 2000 yılında mezun olan Pelin Akan, lise yıllarında Latin dillerine ilgi duyduğu için İtalyanca özel dersler almaya başlayıp yaz aylarını da İtalya'da "Dil okulları"na giderek geçirdi. Ankara Üniversitesi İtalyan Dili ve Edebiyatı Bölümünü kazandıktan sonra kaydını dondurup öğrenci değişim programı ile Brezilya'da (Sao Paulo) bir yıl okuyan mezunumuz, üniversiteyi bitirdikten sonra da Milano Katolik Üniversitesinde Uluslararası İlişkiler Yönetimi alanında İngilizce olarak yaptığı yüksek lisansını tamamladı. Daha sonrasında ise Torino Büyükşehir Belediyesi Dış İlişkiler Bölümünde stajını tamamladı. Türkiye'ye dönüşünde TRT'nin İtalyanca radyo yayınında mütercim-spiker olarak çalışmaya başladı. 2012 yılında AB Bakanlığı'nın Jean Monnet bursunu kazanıp Torino'da İtalyanca olarak İletişim ve Pazarlama alanında ikinci yüksek lisansını yaptı. Bu arada da kısa süreliğine Zipnews haber ajansında gazeteci olarak çalıştı. İngilizce-İtalyanca çeviri ve röportajlar yapıp haber yazan mezunumuzun yazdığı haberlerin bazıları Yahoo İtalia haber sitesinde de yer aldı. TRT'ye dönüşünde Dış İlişkiler Dairesi Başkanlığında çalışmaya başlayan Pelin Akan, bu sırada öğrencilik yıllarında ve iş hayatında eksikliğini hissettiği Türkiye'de bu alanda ilk yayım olan Türkçe-İtalyanca Atasözleri ve Deyimler sözlüğünü üç yılda tamamladı. Kitapçılarda ve yayınevlerinin Web sitelerinde satışta olan bu eseri TAC kütüphanesine de yer alması için gönderen mezunumuzu tebrik eder, başarılarının devamını dileriz.

TAC 2004 Sait Kozacıoğlu,
Merve Özgünay ile evlendi.

TAC '86 mezunumuz Tanju Olcar Marmaris- Selimiye 'de bulunan Badem Butik Otel'i devralmıştır. Kendisini tebrik eder, başarılar dileriz.

Mersin Ticaret ve Sanayi Odası'nın yeni başkanı TAC '76 mezunumuz Ayhan Kızıltan olmuştur.

TAC '89 mezunumuz Neşe Özgün Soybaş'ın Sağlık ve Eğitim Vakfında Finans Direktörü olarak yeni görevine başladığını sizlere bildirmekten mutluluk duyarız. Vakıf ve bağlı kuruluşlarındaki Mali İşler, Muhasebe ve Hukuk departmanlarının yönetiminden sorumlu olacak olan mezunumuz; Fon yönetimi, bütçe analiz, yorum ve raporlanmasının ilgili kanunlar ve Vakıf iç yönetmelikleri çerçevesinde etkin bir şekilde yönetilmesini ayrıca vakfın hukuksal konularından ve danışman avukatlarla konuların takibinden de sorumlu olacaktır. Kendisini tebrik eder, çalışmalarında başarılar ve kolaylıklar dileriz.

Tarsus Ticaret ve Sanayi Odası, yeni dönem seçimlerinde TAC '84 mezunumuz H.Ruhi Koçak yeniden başkan olmuştur.

TAC '72 mezunumuz Cihad Lökmanoğlu Mersin Deniz Ticaret Odası'nda yeniden başkan seçilmiştir.

KAYBETTİKLERİMİZ

- TAO 58-63/ TAC 63-66 mezunumuz Ayhan Sezer
- Sabancı Vakfı Mütevelli Heyet Başkan Yardımcısı, TAO '56 - TAC '59 Mezunumuz Hüsni Paçacıoğlu
- TAC '63 mezunumuz Ökkeş Bilgin Hayta
- TAC '68 mezunumuz Koç Maraş
- TAC '67 mezunumuz Mehmet Dalkılıç
- TAC '61 mezunumuz Ercan Vuralhan
- TAC '79 Halim Özmen'in annesi Gülten Özmen
- TAC '96 Mübaccel Kayalioğlu'nun babası, TAC '91 Murat Koçak, TAC '93 Fırat Koçak, TAC '98 Pınar Koçak, TAC '99 Ahmet Paksoy ve TAC '04 Alp Paksoy'un da dayıları
- Sinan Kayalioğlu
- TAC '85 mezunu Önder Kıvanç kardeşimizin babası Prof. Dr. Kâmuran Kıvanç
- TAC '84 mezunumuz Celal Kurdak'ın annesi
- TAC '86 Rauf Ural ve TAC '89 Sami Ural' in anneleri Nazıma Kurdak
- TAC '84 mezunumuz Mehmet Tevfik Nane'nin babası Ali Macit Nane
- TAC '76 Yavuz Öngel ve TAC '81 Üstün Öngel'in anneleri Güngör Öngel

Ökkeş Bilgin Hayta'nın ardından

Amerika'da yaşayan sınıf arkadaşlarımızdan Ertan Akatay ve Ökkeş Bilgin Hayta için gelen yazı

COMMEMORATING A LIFE-LONG FRIEND.....

Umarım arkadaşlarım beni yanlış anlamaz. Ökkeş'in aramızdan ayrılışını basit bir "taziye" sözleri ile geçiştiremeyeceğim.....Duyduğum andan beri içim acıyor. Çünkü o kadar çok birlikte anılarımız var ki. Kolejden üniversiteye, üniversiteden sonra. Askerliğim sırasında. Adana'da.. SASA. Köşk Kiraathanesi.....Evlilikleri.... ÇUMİTAŞ. Ve sonrası.

TAC ile ilgili bir çoğumuzun ortak olduğu anılar vardır.. Benim için çok anlamlı olanlar "O AĞACIN ALTINDA" Ben saz çalırken O'nun o güzel yanık sesiyle bana katılmasıdır.. Bu seneler boyu aynı şekilde sürmüştür...Ben saz çaldım. O söyledi.

Ankara'da üniversiteye başladık ve ilk iki sene Küçükkesat'ta aynı evi paylaştık.....Bir çok güzel anı yaşadık....Arada bazı "sefil" günler de vardı!!! Birinci senede hala unutamadığım bir anı şu idi: Beraber SPLENDOR IN THE GRASS filmi izledik Kızılay'da..Natali Wood ve Warren Beatty. Film, aile ve diğer sosyal nedenlerle beraber olamayan iki High School Sweethearts ile ilgiliydi!! Sinemadan çıktık ve cepte kalan son paramızla ancak bir UFAK alarak eve geldik Meze olarak biraz zeytin ve peynirle KAFAYI BULDUK!!! (Birilerine bu olayı hala anlatırım!!) İkinci senede ise gene unutamadığım komik bir olay var. Bir hafta sonu birlikte Adana'ya gitmiştik. Pazar gecesi otobüsle dönerdik hep.... Gene öyle bir gidişti...Ökkeş'in annesi Zeynep hanım çok güzel yemek yapardı...Böyle güzel yemeklerinden büyük bir kutu hazırlamıştı Ökkes için...Sabahın köründe Ankara'ya döndük ve eve geldik...Kutuyu açtığımızda içinden bir ayakkabı, BOYA KUTUSU ve diğer malzemeleri çıktı. Güzelim yemekler başkasına gitmişti. Kutular karışmıştı meğer.

Sonraki yıllar, O da ben de YURT hayatı yaşadık. Ben son sene tekrar eve çıktım. Üniversiteden sonra bir de ASKERLİK anımız varki, çok özel ve unutulmaz.

Hüsni Paçacıoğlu

Ayhan Sezer

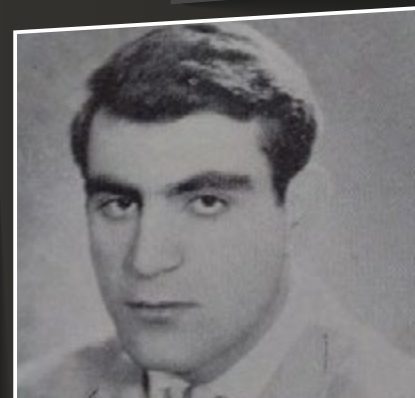
Mehmet Dalkılıç

Ökkeş Bilgin Hayta

Ercan Vuralhan

Koç Maraş

Koray Tanfer ile KISA DÖNEM askerliklerini Çanakkale'de birlikte yaparken, ben evliyim ve İstanbul Küçükalyalı'da oturuyoruz. Kısa bir süre için ADEL KALEMCİLİK 'te çalışıyordum. İLK işimdi. Bu arada haberleştik. Bir Pazar günü Küçükalyalı'ya geldiler. Oradan Büyükada'ya gittik. Ve bir güzel kafa çektik hep birlikte!!!

Sonra ADANA. Ben SASA'da çalışmaya başladım...Onun da orada muhasebeye, maliyet muhasebesi bölümünde çalışmaya başlamasına katkıda bulundum.. Bu arada birinci evliliği ile büyük sıkıntıları vardı...Eşi Sevgi ile aralarında uzun süre "ARABULUCU" olarak görev aldım ama ne yazık ki olumlu bir sonuca ulaşılamadı.. Sonuçta boşandılar...

Ben ÇUMİTAŞ'a geçtikten sonra O'nun da bir süre sonra SASA'dan ayrıldığını öğrendim... Senelerdir "müdevimi"olduğu KÖŞK KIRAATHANESİ'ne gittiğini bildiğim için her fırsatta yanına gider oyununu oynarken yanında otururdum...Oradakilerin çoğu mahalleden tanıdık kişilerdi. Beni gördüklerinde 'EKÜRİN geldi diye takılırlardı!!!

O günleri O'nu ÇUMİTAŞ'a gelmesi için ikna etmek için zorladım..Ve sonunda başardım! ÇUMİTAŞ'a, finansman müdürü, olarak geldi.

O dönemde, ikinci evliliğini yaşıyordu..Ne yazık ki, onda da mutlu olamadı.. Bir gece sabaha kadar içtik ve oturup konuştuk ama olumlu sonuç çıkmadı. Ve boşanmayla bitti... Sonrasında benim "istikrarsız" iş yaşamım ve başka nedenlerle pek bir arada olamadık yıllarca. En son Erdoğan Hocam, Ahparık ve Bülent Arpaç ile evinde ziyaret etmişim. Gördüğüm manzara hiç de iç açıcı değildi ne yazık ki. Bu son görüşmemiz oldu.

Yıllardır saz çalmayı bırakmıştım.. Ama şimdi yeni bir saz siparişi verdim.. Amazon'dan.. Yakında geliyor. Her çaldığımda O YANIMDA OLACAK ve SÖYLEYECEK!!! Eminim. Şu an bile MELEKLER O'NUN YANIK, DUYGULU SESİNİ DİNLİYORDUR. SON Söz: ELBET BİR GÜN BULUŞACAĞIZ... UMARIM!!!!!!!!!!!!

Güle güle nazık, kibar, sakın, kendi halinde,ağır abi, iyi dost,
Adanalı sevgili arkadaşım; nurlar içinde yat.
Keşke daha çok beraber olup daha çok paylaşıydık. Tüm ailenin ve sevdiklerinin başı sağolsun...
Mehmet Artun

TAC 63 Kartalının kanatları yavaş yavaş dökülüyor. Ama o Kartal yaşlansa da kaybettiği kanat parçalarının ruhlarını ve anılarını taşıyarak uçmaya devam ediyor. Ökkeş'imizin ruhunu da yatacağı yerden yükselecek ışıklarla yukarıya yansıtarken, başımız sağ olsun diyerek, ailesine taziyelerimizi iletiyor ve kalplerimize bir candaşımızı daha gömerken Bülent'in dualarına katılıyorruz.
Ercan

KANADA'DA EĞİTİM

Kanada'nın dünyaca tanınmış özel kolejlerini Türkiye'de temsil etmekteyiz. Bu okulların yaz-kış dönemi İngilizce, Fransızca dil ve çeşitli akademik programlarına 7-18 yaş grubu seçkin öğrencileri yollmaktayız. Ayrıca Kanada devlet okullarına da aile yanında konaklamalı olarak öğrenci yerleştirme, yüksek okul ve üniversite okumak isteyen öğrencilere de danışmanlık hizmeti vermekteyiz.

- Yaz Okulları
- Özel Yatılı Kolejler
- Devlet Okulları
- Meslek Yüksek Okulları
- Üniversite Danışmanlığı

DAİMİ OTURUM VE VATANDAŞLIK

Yatırımcı ve girişimci işadamları göçmenlik programlarında uzmanlaşan firmamız, Kanada'nın önde gelen avukatları ve finans kuruluşlarıyla işbirliği içinde çalışarak size ve ailenize en uygun programı seçmenize yardımcı olmakta, bu sürecin hızlı ve sorunsuz geçmesini sağlamaktadır.

- Canadian Permanent Residency by Quebec Investment Program
- Antigua&Barbuda Citizenship by Investment Program
- EB-5 US Business Program

IMMIGRATION & EDUCATION SERVICES

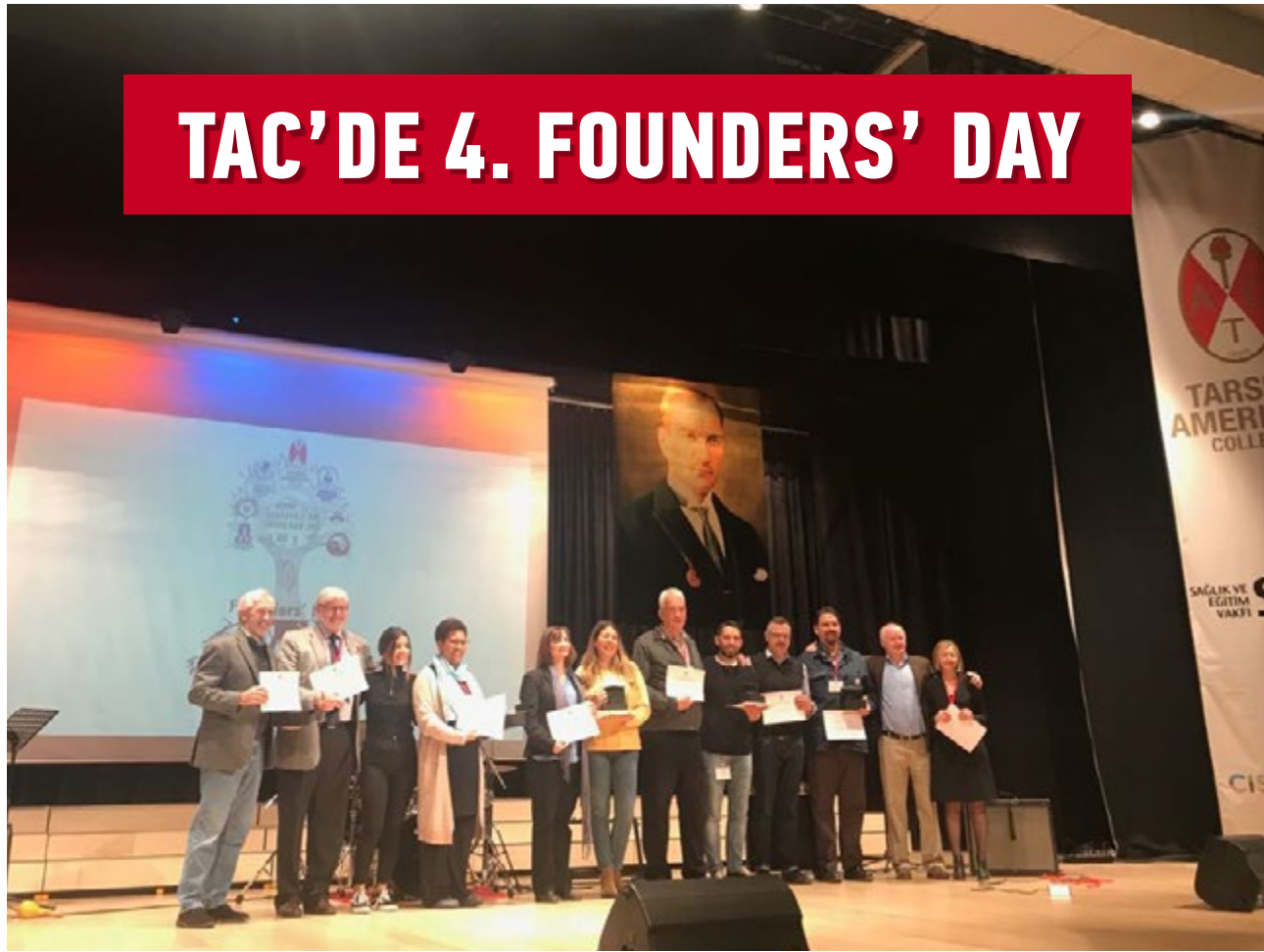
Abdullah Şehoğlu, McGill BA82, TAC '77

Enca Eğitim, Danışmanlık ve Ticaret Ltd. Abdi İpekçi Cad. Bostan Sok. No:15 Orjin Apt. Kat:5 Nişantaşı/Şişli İstanbul

T: 0212 373 9421 GSM: 0532 231 0677 E-mail: asehoglu@erenca.com

Global Residency & Citizenship
Real Estate Investment
Study in Canada

TAC'DE 4. FOUNDERS' DAY

Hem öğrenciler hem de öğretmenler için, içinde bulunduğu okula bağlılık, eğitimin en büyüğü, en anlamlı yanıdır. Kökleri olan, gelenekleri ve ortak değerleri ile birbirine bağlanmış SEV Okulları, "Kardeş Okul" kavramını hayatımızda canlı tutmamızı, zaman zaman birtakım etkinliklerle bir araya gelerek de bu ortaklığı yaşantımıza almamızı sağlamaktadır. Üstelik, Kardeş Okullarınız sadece Türkiye sınırlarında var olmamış, dalları Bulgaristan, Yunanistan ve Beyrut'a kadar uzanmışsa, sahip olunan "ortak miras" paydaşları daha da güçlendirdiği tecrübe ile sabitlenmiştir. Bu nedenle, dünyanın farklı yanlarına dağılmış ama ilk olarak Türk topraklarında kök salmış Amerikan okullarının 4. buluşmasına Tarsus Amerikan Koleji olarak bu yıl ev sahipliği yapmak bizler için büyüleyici bir deneyim oldu.

1-3 Mart tarihlerinde gerçekleştirilen "Founders Day" yani Kurucular Günü Etkinliğinde gerçekleştirilen çalışmalarda hem SEV Vakfı okulları hem de Yunanistan, Bulgaristan ve Beyrut'tan misafir ettiğimiz öğrenci ve öğretmenler, TAC'nin ve Tarsus'un yaşantısına dahil oldular. Ortak bağlarımızdan biri olan Toplum Hizmeti Çalışmaları kapsamında Köy Okulları ve Huzurevi ziyaretlerini bu kez birlikte gerçekleştirmenin mutluluk ve gururunu yaşadık ve yaşattık.

Köy Okulları ziyaretimiz sırasında birlikte şarkı söyleyip oyunlar oynandı. TAC dünyası içinde yine önemli bir yeri olan sanat etkinliklerini de yine hep beraber gerçekleştirdik.

me olanağı elde ettik. Beraber Zeybek oynayan, ritim çalışması yapan, kurucular günü logosunu özenle ve heyecanla boyayan, drama etkinliklerinde gülüp eğlenen ve kendini ortaya koyan öğrenciler, günün sonunda öyle bir paydada buluşmuşlardı ki sadece birkaç saat önce tanışmış olduklarını anlamak imkansızdı. Farklı ülkelerden, şehirlerden ve yaşantılardan gelseler de aslında ne kadar çok ortak nokta taşıyorlardı, bunu görmek onları yakınlaştırmak için yeterli olmuştu.

2 Mart'ta yapılan açılış töreninde her okul kendini tanıtırken ifade ederken sadece bir gün sonra yapılan kapanış töreninde, beraber gerçekleştirilen etkinliklere ait video ve fotoğraflara bakıp duygulanıyor, aynı koronun kardeş bireyleri olarak aynı müziği yapıyor, veda zamanı geldiğinde ise en kısa zamanda bir vesileyle görüşme sözleri veriliyordu.

Özetle, okul olarak geldikleri TAC'den, düşündüklerinden daha büyük bir "aile"nin parçası olarak ayrılıyordu, herkes. Tarihi ortaklığı anlamlı kılan ve kültür mirasının değerli olmasını sağlayan bu düşünce ile, bütünüyle bunları günümüze taşımamız mümkün olduğunu bir kez daha görüp anlamamızın kalıcı bilincine varıldı.

Kökleri besleyen dallardan ve dalları renklendiren farklı tonda yapraklar olabilmemizin çok ama çok önemli olduğunu belirterek, bu etkinliğimizde yer alan tüm Kardeş Okullarımıza teşekkür ederiz.

TAC'90 İbrahim TEKİN

MOSKİSAN

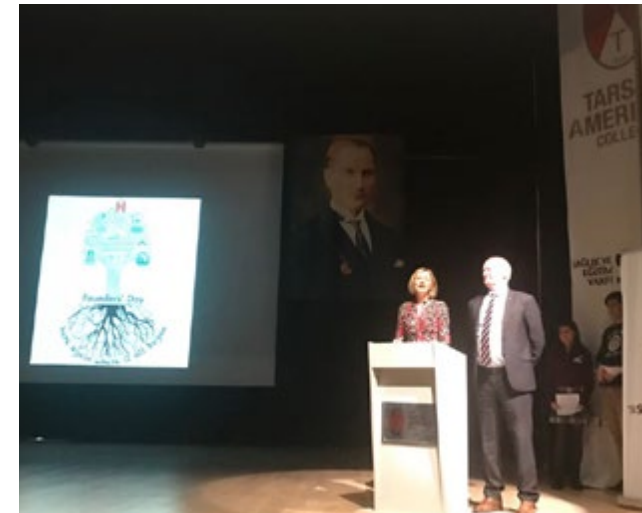
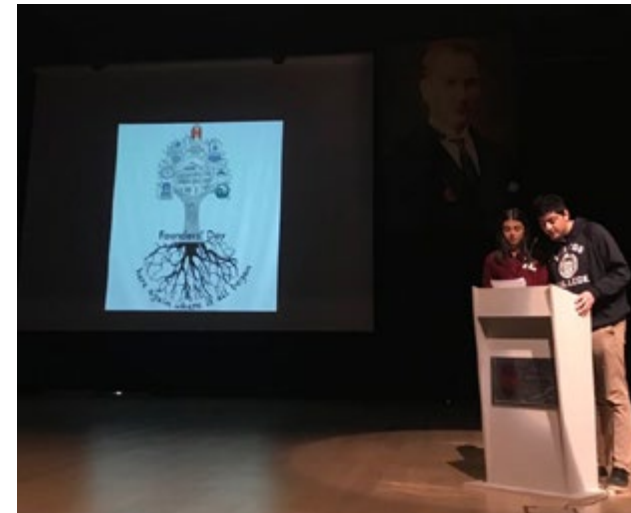
PATENTLİ MODEL
AKDENİZ MEYVE SİNEĞİ TUZAĞI

**KULLANIMI KOLAY
TAŞIMASI RAHAT
YERLEŞTİRMESİ HIZLI
EKONOMİK**

İbrahim Tekin Tarım Ür. Enerji
ÜR. ve PAZ. İTH. İHR. ve DIŞ TİC. LTD. ŞTİ.
Reşatbey mah. 62005 Sk. Adil Özgiray İşmerkezi
No:19/101 Seyhan /ADANA
T : 0322 453 16 13 - F : 0322 453 30 67

ULUSOY

TEKSTİL

Ulusoy Tekstil Sanayi Ticaret A.Ş.

Hacı Sabancı Org. San. Böl. Tel : +90 (322) 394 40 20
 Çukurova Cad. No: 9
 Sarıçam / ADANA/TURKEY www.ulusoytekstil.com

31 MART ANKARA TALASLILAR YEMEĞİ

Talas'lılar geleneksel hale gelen Talas, Ankara Birlikteliği için 31 Mart Cumartesi akşamı Ankara, Gaziosmanpaşa'da bulunan Kuru Otel'inin Abant Salonunda bir araya geldiler.

Bu seneki birlikteliğe, eşlerle, çocuklarla ve bu birliktelikleri kaçırmayıp "Fahri Talaslı" ünvanı kazanmış olan Tarsuslu kardeşleri ile 76 kişi katıldı.

Talas'lılar, 1941 senesinde mezun olmuş olan Hadi İlbaş ağabeylerinden, 1967 senesinde, Talas kapatıldığı zaman ayrılan ve bugünlerde 65 yaşlarında en genç Talas'lı olan Mustafa Tokyay ve Alp Bekişoğlu'na kadar yaklaşık 30 yıllık bir yaş aralığında bir araya geliyorlar.

Gurubun internet sayfasında yer alan "Talas'ta tek sınıf vardı. Hepimiz o sınıftanız!" ibaresine uygun olarak da, tam bir ahenk içinde kaynaşıyorlar her zaman.

30 yıllık süre içerisinde, her birisinin 11 yaşında iken gittikleri Talas'ta yaşadıklarını, ve kazandıklarını bu kısacık birliktelikte yeniden anımsadılar. En büyük kazançları olan güçlü kardeşlik bağları ise bir kere daha perçinlendi.

Ankara birlikteliklerinin geleneksel hale gelmesinde büyük

emeği olan ve bu birlikteliği de düzenleyen Gürkan Ertaş (TAO 60, TAC 63) geceyi açarken yaptığı konuşmada, tüm katılanlara teşekkür ettikten sonra, bir yıl önceki birliktelikten bu yana aramızdan ayrılmış olan Talas'lı Kardeşlerimizle, gene aramızdan ayrılan Talas'lı Kardeşlerimizin eşlerini saygıyla ve rahmetle andı.

Daha sonra, Gürkan'ın torunu Umut'un bir araştırma sonucu Talas Kütükleri'nden derlediği, geceye katılan Talas'lıların ve hatta fahri Talas'lıların 11 yaşlarında çekilmiş vesikalık fotoğraflarının yer aldığı, çok güzel bir sunu izledi, katılanlar.

Gecenin sürprizi ise, medarı iftiharımız Prof. Dr. İskender Sayek'in (TAO 60, TAC 63) hepimizin çok iyi tanıdığı kızı, CHP Parti Meclisi üyesi Selin Sayek Böke'nin bu birlikteliğe eşi ile beraber katılması, ve günümüzü değerlendiren bir konuşma yapması oldu. Sevgili Selin bu konuşmasını, bir başka sürpriz haberle noktaladı.

Sevgili İskender'in doğum günü imiş meğer 31 Mart. İskender'in yaşgünü pastasını dahi hazır etmiş olan Gürkan Kardeşimin rolünü çalmış oldu, sevgili Selin, bu haberle.

Bütün Talas Birlikteliklerinin olmazsa olmazı, Talas'lıların yaklaşık 15 yıl önce toparlanıp, adeta küllerinden doğup yeniden bir araya gelmelerini sağlayan "Onursal Yüce Mod"

Cem Baysal eşi Nurhan'la beraber aramızda idi ve bu vesile ile onların ertesi günkü evlenme yıldönümlerini kutladı Talas'lılar.

Anılar paylaşıldı, son söz Hadi İlbaş Ağabeyimize verildi, katılabildiği bütün birlikteliklerde olduğu gibi.

Bütün Talas Birlikteliklerinin ayrılmaz bir parçası haline gelen, en genç Talas'lılardan Mehmet Gür, gitarı ve güzel sesiyle okul dönemlerinin popüler şarkılarını ve herkesin bilerek, severek katıldığı okul şarkılarını söyledi. Her zaman olduğu gibi her söylendiğinde, her dinlendiğinde okul anılarının bir şerit gibi gözlerin önünden geçmesine neden olan, tüylerini ürpertip gözlerini yaşartan Talas Marşı ile son bulan bu müzik şölenini takiben, Talaslılar önce Kolej'e, sonra da doğum gününü kutlayan İskender Sayek'e "Bombalaki" çektiler.

Bütün bunlar olurken, tabii ki yenildi, içildi ama kimsenin gözü görmedi bunları.

Talas'lılar bir sonraki birlikteliklerine kadar eksilmemeye söz verip dağıldılar.

Selam Okul Sana.....

TAC'65 SAMSA KARAMEHMET İLE TAC'Yİ VE KENDİSİNİ KONUŞTUK

Sevgili Samsa, onca yoğun çalışmaların arasında biz letter için kıymetli zamanından fedakârlık ederek bize zaman ayırdığın için teşekkür ediyorum.

Tarsus Amerikan Kolejine geliş hikâyen nasıl başladı? Kimlerin telkini ve teşviki oldu?

Sadık Eliyeşil ilkokulunu bitirdikten sonra, TAC 'nin, Tarsus ve çevre illerde iyi eğitim veren eğitim kurumu olması sebebiyle ailem burayı tercih etti. Bu tercihin bir sebebi de ağabeyim Mehmet Emin Karamehmet'in Robert Kolejde olup, ailemin benim de Tarsus'ta kalmamı istemeleri olmuştur.

Sadık Eliyeşil İlkokulundan seninle TAC'ye gelen arkadaşların oldu mu?

Hatırladığım kadarı ile, İstemihan Talay, Hikmet Pekcan, Timur Sümer, Uğur Gündoğan, İrfan Atalay, Kemal Saybaşı.

TAC'de yeni arkadaşların oldu. Prep sınıfında ilk haftaların nasıldı? Neler yaşadın? Hatıraların olmuştur...

Hazırlık sınıfında, liseli ağabeylerimiz bize öğütler verir ve sorunlarımızı (gerek ders gerekse sosyal) halletmeye çalışırlar; her konuda yardımlarını (bilhassa yatılı ağabeylerimiz) esirgemezlerdi.

İlkokulda karma bir eğitim ortamından, erkek erkeğe eğitim ortamına gelişin sende nasıl bir duygu yaşattı?

Çocuktum. Kız-erkek ayırımı yoktu.

Prep sonrasında, TAC, beklentilerini karşıladı mı? Mutlu muydun?

Çok mutlu bir arkadaş çevremiz vardı. Ufak tefek anlaşmazlık daima olur. Bu da bence gayet normaldir.

Cumhuriyetimizin ilk yıllarından başlayarak, Eliyeşil ve Karamehmet ailelerinin atçılığa önem verdiklerini biliyoruz.

Türkiye jockey kulübünün at yarışlarında, özellikle haziran ayının son pazarında her yıl düzenlenen gazi koşusunda atlarını zı görünce gururlanıyoruz. Bir ara asker emeklisi sınıf arkadaşın veteriner Erecol Zeren de atların bakımını yapmıştı. At merakın nasıl gidiyor?

Hayvan sevgisi olmayanın insan sevgisi olmayacağı kanaatindeyim. Sürüngenler, fareler ve zehirli kanatlılar hariç, her türlü hayvanı severim. Aileden miras at yetiştiriciliğini ve yarışçılığını devam ettirerek tatmin oluyorum.

TAC sonrası ODTÜ yılların basladı, hangi bölümü okudun? Benim dönemin (tac'63) yüzde ellisi yüksek öğrenimini

ODTÜ'de tamamladın. Senin döneminde de ODTÜ'de okuyan arkadaşların olmuştur. Hatta hayat arkadaşın Zühal hanımı burada tanıydın değil mi?

1965 yılında girdiğim Orta Doğu Teknik Üniversitesi İdari İlimler Fakültesini bitirdim. Eşim Zühal sınıf arkadaşım.

Kızın Zeynep de TAC'de okudu ve mezun oldu. Zeynep'in öğrenciliği sırasında tac ile yeniden yakınlaşma fırsatı oldu. Öğrenci samsa babanın dönemindeki TAC ile, Zeynep kızın dönemindeki TAC'yi nasıl karşılaştırırsın?

Samsa babanın dönemindeki büyüklere saygı, küçüklere sevgi maaalesef kızım Zeynep'in zamanında (TAC '93) büyüklere korkma, küçüklere eziyet etme haline dönüşmüştü. Çok şükür, bugün eskiye dönüş var.

TAC mezunu bir iş adamı gözüyle, asırlık Tarsus Amerikan Koleji, eğitim kurumunun üstlendiği misyonu nasıl buluyorsun?

TAC'nin bana verdiği eğitimin semeresini ODTÜ'de ve iş hayatımda aldım. Müteşekkirim.

Biraz da aileden bahsedebilir misin, rica etsem.

Oğlum Mehmet Ali Galatasaray Lisesini bitirdikten sonra tahsil hayatını Amerika Birleşik Devletlerinde tamamladı. Sonrasında İsviçre'de finans ve bankacılık eğitimi aldı. Evli ve ikizleri var: biri erkek, diğeri kız. Çukurova holding icra kurulu başkanıdır.

Kızım Zeynep ise TAC 'yi 1993 yılında bitirdikten sonra üniversite eğitimini tamamlayıp, ABD'de Televizyon ve Gazetecilik eğitimi aldı. Evlidir ve üç erkek çocuk sahibidir.

Eşiniz Zühal hanımın Mersin'de yürütülen sosyal etkinliklerde önemli çalışmaları olduğunu biliyorum. Örneğin, çağımızın en sıkıntılı rahatsızlıklarından olan Alzheimer hastalarımıza hizmet veren Alzheimer derneğinin kuruluşunda Zühal hanımın gayretli çalışmalarını takdirde anıyorum.

Sana iş hayatında ve aile yaşamında mutluluk diliyorum.

HOMECOMING

Her sene olduğu gibi bu sene de coşku dolu, mavra dolu bir Homecoming'i geride bıraktık. Dünyanın dört bir yanından mezunlarımız bugün burada olabilecek için aylar öncesinden planlarını yapmıştı. Bu senenin ayrı bir özelliği de okulumuzun 130. Kuruluş yılı olmasıydı. Bu senenin anısına yaptırılan '130. Yıl Pulu' ve bir süredir çalışması süren ve bu homecoming'e yetişen TAC Anı Kitabı "Stickler'in

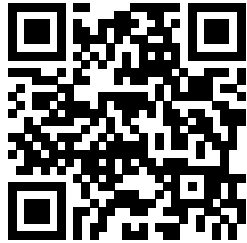
Dili Olsa" standlarda yerini alarak mezunlardan çok rağbet gördü.

Okula dönünce çocuklaşan ve uzun zamandır görmedikleri arkadaşları ve sevdikleriyle kucaklaşan mezunlarımızı 130.yılıımızın coşkusu sarmıştı. Gün boyu eski anıları یاد edip, okulun huzurlu havasını içlerine çektiler.

Törende Çokfonik Orkestranın söylediği geçmişten bu yana okulumuzun marşları - St. Paul Marşı, Red & White, Fight Song ve Yaşa Varol - çok büyük alkış aldı. 100 yaşına basmış Haydar Hoca'mızın geleneksel konuşmasını mezunlar ilgi ve sevgiyle takip ettiler. Törende ayrıca 130.Yıl anısına TAC '74 Mustafa Emre'nin hazırladığı "Stickler'in Merdivenleri" temalı video da gösterildi ve çok beğeni aldı. (Video için QR Code okutun) 5'li ve 10'lu dönemlerin plaket ve sertifikaları verilirken

de aynı coşku devam etti. 600 kişinin takip ettiği tören bu sene de Talas Kampüsündeki yeni Auditorium'da yapıldı.

Akşam yemeğinde zengin bir menü vardı. '92 mezunumuz İlker Göçmen'in grubu Nevermind sahne aldı ve katılan mezunlarımızı müzikleriyle coşturdular. '83 mezunlarının 'dansöz' sürprizi de herkesi gülümsetti.

Homecoming arka planında çokça gönüllünün emeği var. Yemeklerimizi hazırlayan Veysel Usta ve Bayboa'dan, sponsorlarımıza, okul idari ve destek personelinden, temizlik personeline kadar herkes bu günün mümkün olduğunca güzel geçmesi için çok çaba gösterdi. Tabii gönüllülerimizi de unutmamak gerek. Öğrenci kardeşlerimiz tüm gün boyunca

abilerinin ve ablalarının gözetiminde bize yardımcı olarak üzerimizden büyük yük aldılar. Onların orada bulunması ve bize destek olması okul, abi, abla, kardeş birlikteliği adına da çok önemliydi. Onlara bir kez daha teşekkür ederiz. Tarsus'un havası bize çok iyi geliyor. Bir gün için bile olsa okula dönmek hepimiz için özel ve çok büyük bir keyif. Dünyanın neresinde yaşıyor olursa olsun, Stickler her daim

mezunumuzun burnunda tüter. Stickler'in önünde durup ona şöyle kafayı kaldırıp bakıyor olmak, bahçede otururken arka planında size fark ettirmeden duruyor oluşu bile "okurken pek fark etmemişiz ama çok özelmış" hissi vermeye yetiyor. Bunu gün boyunca mezunlarımızın yüzlerinde görebilirsiniz. Seneye sizi de bu tecrübeyi yaşamaya bekleriz.

HAYDAR GÖFER'İN KALEMİNDEN

Tarsus'a Neden, Nasıl Geldim?

Tarsus'a neden, nasıl geldim? Yıl 1948, iş arıyorum. Maarif Vekâleti tayin yapmıyor. Türkiye'nin neresi olursa gideceğim. Yalnız cenub-u şarki vilayetleri (güneydoğu illeri) hariç. Çünkü oraları sıcak...

Cumhuriyet gazetesinde bir ilan: Tarsus Amerikan Koleji edebiyat öğretmeni arıyor...

Tarsus? Amerikan Koleji? ...

Biz o zamanlar Tarsus'u bilmiyoruz ki, Amerikan Koleji'nden haberimiz olsun...

Bildiğimiz yalnız şampiyon Mersinli Ahmet Pehlivan...

İlândaki adrese telgrafla müracaat ettim. Kısa sürede okul müdürü Mr. Woolworth'tan, konuşmak ve tanışmak üzere, Bağlarbaşı'ndaki Üsküdar Amerikan Kız Lisesi 'ne çağırılan bir mektup geldi. Üsküdar Amerikan Kız Lisesi, güzel ve bakımlı bir bahçe içinde; okul binaları, lojmanları... İnsanda,

koru duygusunu çağrıştıran ağaçları ile dingin ve huzur veren, bizim alışık olmadığımız dağınık yerleşimde bir okul. Mr. William Sage Woolworth, uzun boylu, sonradan, tanıdığım birçok Amerikalı gibi güleç; yüzünde insana güven duygusu aşılama çalışan bir ifade... Türkçe'yi alışlagelmişliğin üzerinde düzgün konuşan bir Amerikalı.

Biraz hoşbeşten sonra bana ilk sorduğu doğum tarihim oldu. Ben de Rûmi tarihi anlamaz düşüncesiyle (bugün hâlâ nüfus belgemde 30 kânun-u sâni 1335 yazar), 1919 cevabını verdim. Akabinde,

- Bayım, (öğretmenlere "bayım", öğrencilere "paşam" diye hitap ederdi.) Türkiye'ye beraber gelmişiz, esprisi ile karşılık verdi.

Beni tanımaya, anlamaya çalışan sohbet havasındaki konuşmadan sonra, hemen konuya girdi, Nereden mezun olduğumu sordu.

İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türkoloji mezunu olduğumu, okurken İstanbul'un değişik okullarında "yardımcı öğretmen" olarak çalıştığımı (harp yıllarında öğretmen açığını kapatmak için Bakanlık, üniversitede okuyan öğrencileri "yardımcı öğretmen" adı altında haftada 14 saat ders karşılığı 60 TL ücretle çalıştırırdı) söyledim. Halen Haydarpaşa ve Kadıköy Saint Joseph liselerinde vekil öğretmenlik yaptığımı anlattım. Sosyal durumumla ilgili bazı sorular sorduktan sonra, sadede girdi ve "Daimi, yani bütün vaktini bize verecek, hem de devam üzere bizde kalacak bir edebiyat öğretmeni arıyoruz" dedi.

Bu koşulla haftada 15 saat ders verebileceklerini, ileride buna 4 saat daha ilave edebileceklerini söyledikten son-

ra ücret konusuna geçti. Resmi okulda 30 TL aslı maaşla işe başlayabileceğimi, kendilerinin bir üst derece olan 35 TL aslı maaş üzerinden ücret vereceklerini ve elime vergiler çıktıktan sonra 174,01 TL geçeceğini, ek ücret olarak saat başına ayda brüt 12 TL verdiklerini ekledi. O zamanlar devlet okullarında ek ders ücreti saat başına 1,5 TL idi. Teklif cazipti; emeklilik durumunu aklıma bile getirmediğim, açmadım bile; çünkü o senelerde özel sektörde çalışanları sigorta edecek bir kanun yoktu (Sigorta Kanunu, ancak 1950'den sonra kabul edilecekti).

Mr. Woolworth'la anlaşmıştık; bana en kısa sürede cevap vereceğini vaat etti. Kendisine teşekkür ederek ayrıldım. Bağlarbaşı'ndan Üsküdar'a dönerken içimdeki sevinç çirpintileri coşkuya dönüştü. Artık ben de devamlı bir iş bulmuşum, kendimi okuluma, öğrencilerime hasredecektim. Bu duyguların etkisi altında vapurun güvertesinden seyrettiğim manzara, boğazdan esen serin poyraz, adeta büyülemişti beni.

İstanbul'un ufkunu süsleyen camilerin zarif minareleri gökyüzünde ilahi varlığı işaret ediyorlardı.

Dünyam değişmişti; hayatımda yeni bir dönem başlıyordu. Bu duyguların etkisi altında, vapur köprüye yanaşırken, birden Mr. Woolworth'un sözlerini anımsadım: "Bayım, Tarsus'ta İstanbul'daki panoramayı bulamayacaksınız!" Olsun, arkadaşlarım Anadolu'nun çeşitli il ve ilçelerinde işe başlamışlardı, çalışıyorlardı. Ben de 30 yaşına kadar gençliğimin en güzel günlerini yaşadığım, tatlı anılarla dolu İstanbul'dan ayrılıp "Taşra"ya gidiyordum. Atasözünün gerçekliği bir kez daha doğruluğunu kanıtladı:

"İnsan doğduğu yerde değil, doyduğu yerde"

Gözlerim hep kapıda postacı bekliyorum. Temmuz geçti, Ağustos, Eylül... Ümidim de sönmeye yüz tuttu. Arapça "el intizâr eşeddü minnennar" (gözlemek-beklemek ateşten daha şiddetli yakar) sözünün ne kadar gerçek olduğunu anlamaya başlamıştım; umudumun yanmak değil kül olup gittiğini görüyordum ki Eylül'ün 30. günü nihayet, postacı kapıyı "bir defa" çaldı...

Mr. Woolworth'tan cevaplı bir telgraf:

Şartlarımız makul olmak şart ile bize gelebilir misiniz? Tafsilat postada...

Tarsus'a Gelişim

Yolculuk başladı Haydar Paşa'dan (1).

Telgraf... Ardından mektup...

Bağlarbaşı'nda konuştuğumuz konuları ayrıntıları ile anlatıyor ve "her yerde olduğu gibi, Tarsus'ta da ev bulmak biraz vakit ister. Bazı adamlar tez bulurlar, bazı geç; ama az çok bir zaman lazımdır, ailenizi getirmemenizi tavsiye ederiz."

Biz de "tavsiye" üzerine "uyduk imama" ve çıktık yola. Ümit ışıklarının eşlik ettiği bir yolculuk.

Bu kadar uzun yolculuğa ilk kez çıkıyordum. O zamana kadar Ankara'yı, 1937'de 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı Töreni ve Atatürk'ün, yanında Mareşal Fevzi Çakmak olduğu halde hipodroma gelişini görmüştüm. Halkın, unutamadığım coşkusunu, o içten, çılgınca alkışının sevinç ve heyecanını hala bütün canlılığı ile yaşıyorum.

1937'de Şark Demiryolları devletleştirilince, babam Yedikule Yol Atölyesi'nden Eskişehir'e tayin edildi idi. Ben de tatillerde ailemin yanına giderdim. Eskişehir'i, Kayseri'yi görmüş, tanımış ve sevmiştim. O zamanlar bütün yabancı şirketler; telefon şirketi, rihtim şirketi, tramvay şirketi, Ter-

kos su şirketi, Haliç vapur şirketi satın alınarak millileştiriliyordu. Şark Demiryolları bir Fransız şirketi idi, o da ulusallaştırıldı. Şimdi ise Devlet İşletmeleri özelleştirme (!) adı altında satılıyor.

Söğüt dallarının süslediği Porsuk Çayı'nda Eskişehir'in tek eğlencesi olan sandal gezmeleri, bende Anadolu Hisarı'ndaki Göksu Deresini çağırıştırır, 3 yıl askerlik kampı yaptığımız günlere götürürdü. Mersin, Adana hakkındaki bilgim ancak coğrafya kitaplarından; Tarsus, Amerikan Koleji... Meçhul...

O yıllarda ulaşım ve iletişim olanakları kısıtlı; ulaşım trenle, iletişim de mektup ve telgraf ile yapılırdı. Biz orta halli aileler için gezmek, seyahat etmek lüks olmakla birlikte maddi varlığımız bakımından külfetti. Bizim nesil 1. Dünya Savaşı ve devamındaki Kurtuluş Savaşı, Kuruluş Devri'nin bütün

yokluk ve yoksulluğunu yaşadık. Yokluk ayıp değildi; çünkü Türk Ulusu, harp vahşetinin bütün acılarını, maddi-manevi sıkıntılarının ıstırabını birlikte yaşamış, paylaşmıştı... Artık milletçe barış ve sükûn içinde yaraları sarmak, acıları dindirmek, huzura kavuşmak ve Osmanlı'dan kalma uyumsuzluğu silkinip atmak istiyorduk. Başımızda inandığımız, varlığımızı borçlu olduğumuz Atatürk ve arkadaşları vardı. Atatürk, bize medeniyeti hedef gösteriyor, yürüyeceğimiz yolda "En Hakiki Mürşit" in ilim olduğunu ilahi bir ifade ve de inançla haykırıyordu.

27 saatlik uzun tren yolculuğum arada bir zihnimi işgal eden endişelerle geçti. Kafamda bir sürü soru: Tarsus nasıl bir yerdi, orada beni bekleyen sürprizler nelerdi; yabancı olduğum topluma uyum sağlayabilecek miydim? En fazla düşündürülen okuldu. İlk kez bir Amerikan okulunda öğretmenlik yapacaktım. Bugüne kadar çalıştığım okullar İstanbul'un içinde, öğrenciliğimden de yabancı olmadığım okullardı. Yabancı okul olarak yalnız, Kadıköy'deki St. Joseph Fransız Lisesi'ni tanıyordum. O okul tam bir papaz disiplini ile yönetilen, öğrenciye soru sorma hakkı bile tanımayan, katı kuralları olan bir okuldu. Yol boyu bu düşünceler ve endişeler bana eşlik etti.

Nihayet Pozantı; Kurtuluş Savaşında Fransız işgal kuvvetlerine direnen, düşmanı bozguna uğratan çetelerin kahramanlıklarını tarihe yazdırdıkları gazi kasaba. Yakın tarihi okurken, duygularımı coşturan kahramanlıkların yaratıldığı şehitler kasabası... Tüneller... Tüneller...

Kondüktörün uyarısı "Yenice'ye incekler hazırlansın!" Gece 22.00 sularında Yenice'ye ulaştık. Peron karanlık. İstasyon şefinin kapısının önünde bir tek gaz lambası yanıyor. Mersin'e gidecek tren karanlık, vagonlarda ışık yok. Bir iki kompartımanda mum yanıyor. 2. Dünya Savaşı'nın yokluğu burada hala yaşıyor.

Tarsus'a yaklaştığımızı öğrendim yolculardan, büyük bir görüntü ile bir köprü geçtik. Yolda yaşadığım endişelerime, şimdi de, gece yarısı yabancı olduğum Tarsus'ta yatacak yer bulabilme endişesi değil, korkusu eklendi. Bu saatte nereye gidecektim? Tarsus istasyonu, Yenice'nin devamı. Karanlıkta elimde eşyalarım, ne yapacağımı düşünürken, birden karanlığın içinden beni rahatlatan, yıllarca kulağımda çınlayacak gür bir ses "Tarsus Amerikan Koleji'ne gelen Edebiyat öğretmeni Haydar Göfer". Sonradan daha iyi tanıyacağım ve de öğreneceğim, okulun kapıcısı, "Demirbaşı", öğrencilerin deyimi ile "Yar-direktör" Hüseyin Ağa ile tanıştık.

Rahatlamıştım, okul idaresi beni bu gurbet elde yalnız bi-

rakmamıştı...

İssiz sokaklarda ilerleyen faytonun fenerlerinin ışıkları etraftaki gölgeleri oynatıyor. Atların nal sesleri ruhumdaki tarifsiz garip duyguların dışı vurmuş çirpinişlerinin sesleri... Hana benzeyen (!) bir taş binanın önünde durduk, yer yok. Geldiğimiz ikinci bina daha eli-ayağı düzgün bir otel. Adı: Letafet Otel. Sahibi de, sonradan yılların pekiştirdiği dostlukla arkadaşlık edeceğim Latif İstif...

Sabah kalktım. Otelin iki cephesinde iki cami, Makam Camii ve Eski Cami. İstanbul camilerinin o, estetik zarafeti ve

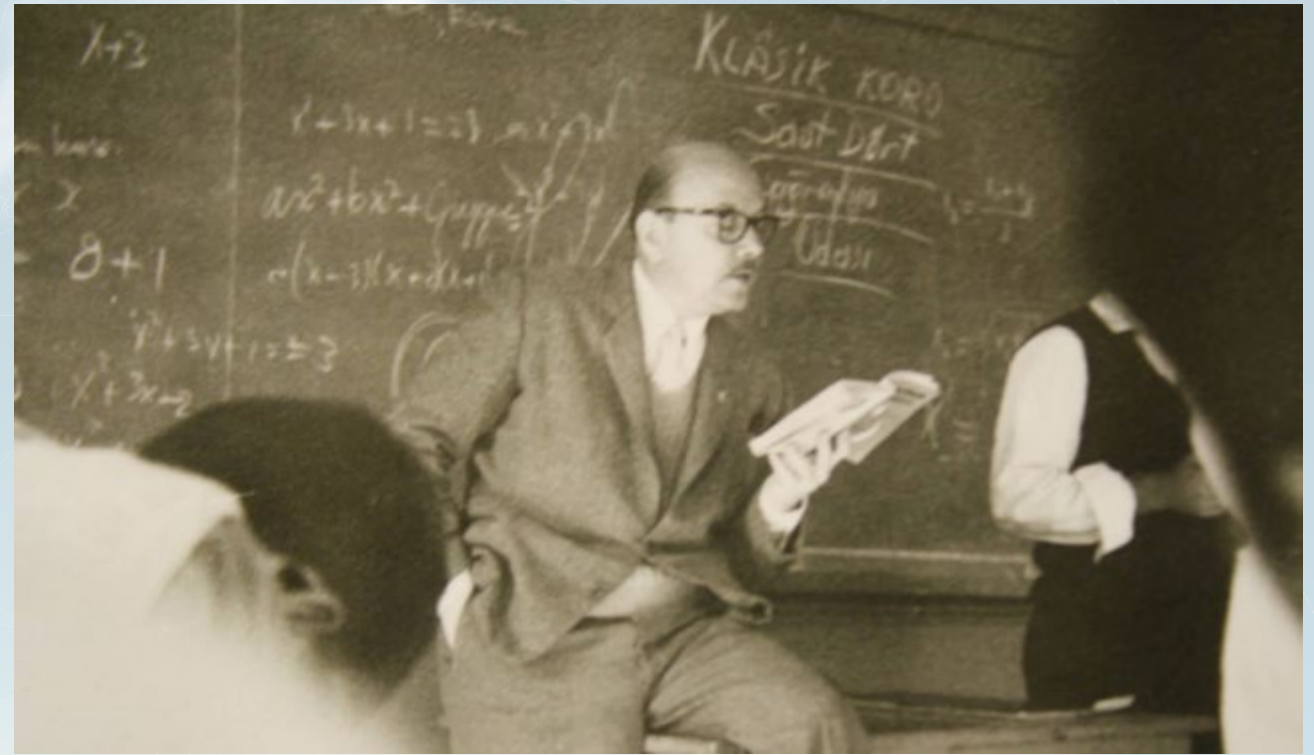
ulûhiyet duygusunu çağrıştıran sanatsal görünümünden yoksun. Demek, beni sabahın köründe uykumdan eden bunların müezzinlerinin ezanları imiş...

Okulla İlk Tanışma

Tarif üzerine okulu buldum. İlk gözüme çarpan biraz da kiliseyi anımsatan yüksek taş bina. Kemerli, kalın demir parmaklı geniş bir cümle kapısı. Hüseyin Ağa kapıda, selamlaştık. Kapının kalın sürgüsünü çekti ve kanadın birini açtı. Yıllarca sürecek adımların ilkinini attım bahçeye.

Tarsus'un gecesinin iç karartan karanlığı ve ıssızlığı ile örtüşen gündüzünün, gözleri üzen perişanlığı, Kolej'in binalarında da karşıma çıktı...

Dikkatimi çeken ilk görüntü: Kapıcı odasının ilerisindeki, bahçenin yegâne süsü (!) ortasında fiskeye bulunan küçük bir havuzun mütevazı varlığı oldu. Bahçenin ortasında hayatımda ilk kez gördüğüm basketbol sahası... Bitişğinde voleybol sahası. Zemin toprak. Yine yüksek taş binanın arkasında kaleleri görünen, toprak zeminli futbol sahası. Basketbol sahasıyla servi ağaçları arasında zemini beton bir

tenis kortu...

Üsküdar Amerikan Kız Lisesi'nin binalarının ve bahçesinin iç açıcı, sakin, huzur verici görünüşü burada yoktu. Mr. Woolworth'ın bana, "Bayım, Tarsus'ta İstanbul'daki panoramayı bulamayacaksınız", derken anlatmak istediği, herhalde gördüklerimdi...

Yine her yerde olduğu gibi "taife-i nisa"ya iltimas geçilmişti. Ne yapalım, biz de erkekliğimizle (!) bu eksikliği ve görüntü yoksunluğunu gideririz, tamamlarız.

Mr. Woolworth'a Hüseyin Ağa'nın refakati ile ulaştım. Alt katı kesme taş, üstü ahşap bir bina. İkinci katta sağda, kapaklı sıraları bulunan, tavanında çengeller (!) asılı büyük bir salon. Solda camlı bir bölme ile ayrılmış, oda haline getirilmiş bir bölüm; sonradan tanışacağım kâtip Şevket Bey'in çalıştığı, biz Türk öğretmenlerin de ders aralarında "Öğretmen Odası" olarak kullandığımız sekreterlik.

Sekreterlik odasının yanında küçük bir oda, içeride Amerikan yapımı, yukarı-aşağı açılıp kapanan sürgülü kapağı olan bir çalışma masası; Türk Müdür Yardımcısı Ethem Ongun Beyin odası...

Müdür Mr. Woolworth'ün "gülen yüzü" ile beni karşılayan ilk görüntü: Sadeliğin çok ötesinde çarpıcı bir yalınlık. Yazıhane denilebilecek sade görünüşlü basit bir masa, önünde cevizen yapılmış iki sandalye. Yan tarafta kalın saçtan "kurbağa" tabir edilen bir soba. Tavanda bir çengel(!), pencereler perdesiz, sivrisineğe karşı telli; ahşap tabanlı basit fakat "sıcak görüntülü" bir oda... Dikkatimi çeken bir özellik de, demir parmaklıklılı cümle kapısından itibaren bütün kapı ve pencerelerin koyu yeşil boyalı olması.

İlk gün, programlar düzenlenmediği ve de benim okutacağım derslere dışarıdan gelen öğretmen girdiğinden, Mr. Woolworth beni öğretmeni olmayan herhangi bir sınıfa takdim etti. Sanırım hazırlık sınıfı idi: Böylece göreve başlamış oldum. Tarih: 18 Ekim 1948...

(1) Bekir Sıtkı Erdoğan'ın bestelenmiş olan "Hancı" şiiri:
Güç bela bir bilet aldım gışeden
Yolculuk başladı Haydarpaşa'dan
Hancı n'olur, elindeki şışeden
Birkaç yudum daha ver yavaş yavaş.

Okulun İdare Düzeni

Günler geçiyor, ben de yavaş yavaş okula uyum sağlamaya başladım. Öğrencilerle ilişkilerimiz, düşüncelerimiz örtüşüyor. Okulun ders, öğrenci öğretmen ilişkilerini, yürütme sistemini öğrenmeye çalışıyorum.

İlk geldiğim gün dikkatimi çeken ve de merakımı uyandıran müdür odasındaki ve salon tavanından sarkan çengellerin ne işe yaradığını nihayet anladım. Mütalaa saati başlamadan müdür 8-10 lüks lambasının gazlarını dolduruyor, yakıp, tavandaki çengellere asıyor. Öğrenciler lüks lambalarının kulakları tırmalayan haşırtısı içinde ders çalışıyorlar. Arada bir gelip, ucu çengelli sopası ile havaları azalmış olanları dışarı çıkarıyor, havalarını basıp yerlerine asıyordu. Mütalaaalarda gözetim görevini üst sınıflardan öğrenciler yapıyor. Monitorlar görevlerinde dikkatli; ciddiyetten ödün vermiyorlar, arkadaşları da onlara saygı gösteriyorlar. Bu görevin ciddiyetle yürütülmesinde müdürün otoritesinin yanı sıra ağabeylik saygısı da önemli bir etken.

Mr. Woolworth hiç umulmadık zamanda aniden gelir, mütalaa salonunun yanındaki merdivenin penceresinden sık sık kontrol ederdi. Çalışanları, dalga geçmeleri, huzuru bozma eğilimi gösterenleri tespit eder, monitordan da bilgi alırdı. Gerekenlere “point” verir, pointlerin sayısı oranında hafta sonu bekleme cezası da artardı. Müdür mütalaa saatleri aralarında olduğu gibi, gündüz teneffüs zamanlarında da bahçenin kuytu, gözden irak yerlerine ve özellikle “sigara salonu (!)” olarak kullanılan Stickler’in arkasındaki helâlara baskınlar yapardı. Sigara düşmanı ve sıkı takipçisi idi, üşenmezdi; kendini adeta bu göreve adanmıştı.

Disiplinden sorumlu yegâne kişiydi. Okulda yönetim, ceza ile beraber tekelindeydi. Disiplin kurulu yoktu. Ders saatlerinde, teneffüslerde disipline ve düzene aykırı davranışlarda bulunan, haylazlık eden, dersleri zayıf, haşarı çocukları izler, davranışlarında iyileşme, düzelme görülmeyen öğrenci hakkında Öğretmenler Kurulu’ndan karar çıkartılır, velisi çağırılıp konuşularak okuldan uzaklaştırıldı. Nitekim geldiğim yıl öncesi Tarsus’lu 2 öğrencinin ortaokuldan sonra liseye devamlarına izin verilmemiş, okuldan uzaklaştırılmış olduklarını kendileriyle tanıştıktan sonra öğrenmiştim. Biri Ataş Rafinerisinde çalışıyor, diğeri de ticaret ve inşaatçılık yapıyordu. Geldiğim yıl da Adana’lı bir öğrenci derslerindeki kifayetsizliği ve disiplinsizliğinden dolayı, okulun huzurunu bozduğu gerekçesi Öğretmenler Kurulu’na kabul edilerek okuldan uzaklaştırılmıştı.

Mr. Woolworth’ın kendine özgü bir disiplin anlayışı ve ceza uygulayışı vardı: Herhangi bir uygunsuz davranışından ya da yaramazlığından dolayı “Point” verdiği öğrenciyi devamlı izler, hafta içindeki olumlu davranışlarını da tespit edip, cezasını hafifletir ya da affederdi. Taktir ve takdiri birlikte uygular, disiplini dengede tutmaya çalışırdı.

“Hoşgörülü” idi; ama bu hoşgörü öğrencinin uygunsuzluklarına, yaramazlıklarına, disiplini bozucu hareketlerine “göz yummak” demek değildi. Nitekim son yıllarda, her densizliği, disiplinsizliği “hoşgörü” ile karşılamanın okulda, birçok nahoş olaylara, tatsızlıklara müncer olduğunu yaşayarak gördük.

Okulun mevcudu takriben 160 kişi kadardı. Talas Ortaokulu’ndan da öğrenci alınır. İki okulun öğrencileri gayet uyumlu bir atmosfer içinde kaynaşırlardı; ama Talas’lılar hiçbir zaman o okuldaki yaşamlarının ruhlarına işlemiş anılarını unutamamışlardır.

Okulun bir güzelliği ve özelliği de, öğrenci renkliliği idi: Rum, Ermeni, Musevi, Arap, Nesturi, Kürt hatta İran asıllı Türkler

o kadar olumlu bir ortamda kaynaşmışlardı ki bu uyumluluk ve sevgi yumağı içinde Edebiyat derslerini rahatça yürütebilmek beni mutlu ediyordu.

Hep, Atatürk’ün 10. Yıl Nutku’nun sonundaki seslenişini hatırlamış ve heyecanlanmışımdır:

Ne mutlu Türküm diyene!

Dinliyorlar, soruyorlar... Bazen da sorguluyorlar Öğretmenin yeteneğini, bilgisini tartmak için zekice sorular da soruyorlar. Bizim okullarımızdaki öğrenci suskunluğu yok. Hele Saint Joseph’teki papaz disiplininin ağırlıkta olduğu ceza korkusu ve baskısından eser yok. Diyaloglarımız saygıyı aşmayan bir disiplin içinde geçiyor. Arada olanak bulurlarsa, saygı çizgisinde espri de yapmayı kaçırmıyorlar. Bu da bana, kendime güvenimi artırıyor. Tam benim aradığım ortam, karşılıklı konuşarak, tartışarak, dersi sürdürmek; çünkü öğrenci 45 dakika yalnız öğretmen konuşup, ders anlatırsa, dikkatini aynı ölçüde devam ettiremez. Dinliyoruz görünüp, içten içe uyur, öğretmeni de “uyutur (!)”. Biz öyle yapardık. 1-2 öğretmenimiz hariç, dinler görünür, dalga geçerdik. Tecrübeyle sabit... En çok sevdiğimiz, derslerini zevkle takip ettiğimiz hocamız Reşat Ekrem Koçu idi. O, bazen dersin arasına değişik konuları sokar, dağılan ilgimizi canlandırır.

Her sabah lojmandan çıkıp bahçede öğrencilere katılıyor, biraz sohbet ettikten sonra beraber kahvaltıya giriyoruz. Bir sabah bahçedeki gruba doğru yürürken bir ağızdan “Hoo-oo! camız geliyor” diye bağırma başladılar. Önce şaşır-dım, sonra hiçbir şey söylemedim ve gülerek aralarına karıştım. Biraz hoş-beşten sonra yemeğe, oradan da derslere girirdik. Bu sahne her sabah aynı minval üzere bir hafta kadar devam etti. Anlayamıyordum; bunlar bana sevgi gösterisi (!) mi yapıyor, yoksa bir hınzırlık, muziplikten de öte alay mı ediyorlar? Öğrenci bu, fırsatı yakalarsa gözünün yaşına bakmaz... Bu süreç içinde hiç karşılık vermedim, tepki de göstermedim.

Akşamüstleri derslerden sonra şehre çıkıyorum. Yavaş yavaş küçücük Tarsus’ta arkadaşlar edinmeye başladım. Küçücük Tarsus tabirini özellikle kullandım. Çünkü o zamanlar Tarsus doğuda “Cereciler” diye, ünlü toprak testi ve benzeri şeyler satılan, şimdiki Emniyet Müdürlüğü civarı ve ilerisinde Çukurova Dokuma Fabrikası... Batıda “Kancık Kapı”, ötesi Rasim Dokur İplik ve Bez Fabrikası. Kuzeyde Park ve bitişiğinde Devlet Fidanlığı hududu. Demir yolunun ötesi tarla. Güneyde Kolej’in ilerisinde Giritli Mahallesi ve uzantısı Musalla; bugün “Yeşil” adıyla anılan ve denize kadar uzanan sebze bahçeleri.

Musalla’da Tarsus’un sebzelerini yetiştiren, turfandacılık da yapan, Ankara’nın, İstanbul’un sebze ihtiyacını karşılayan fellah “çiftçileri” yaşardı. Burada yaşayan insanlar geçimlerini sebzeçilikten sağlıyorlar, ürettikleri ürünlerini kabzımalların aracılığı ile satarlardı. Geçimleri kabzımalların insafına kalmıştı. Arap Uşağı sıfatları da verilen bu insanlar, şehirden kopuk, adeta “tecrüt” edilmiş, dışlanmış görünümü veren konumda idiler.

Halife Ordusunda Türkler ve “Arap Uşağı” tabirinin nereden kaynaklandığını ve tarihsel gelişimini Damar Arıkoğlu kitabında şöyle anlatır:

“Parmak Oğulları (Bermekî)nin büyük Türk kumandanı Horasanlı Afşin, Halifenin damadı Ertuğrul Selçuki, Abbasi Halifelerinin ömürlü olmasında büyük amildirler. İfa ettikleri hizmetler tarihi bir hakikattir. (...) Abbasilerin 400 yıl ömürlü olmasına sebep işte bu Türklerdir. Horasan’dan köle olarak alınan Türk çocukları askeri talim ve terbiye gördükten sonra orduya katılır. Kumandan Afşin de dâhil olduğu halde Halifenin ordusuna kabul edilenler böyle anılırdı. Bu teşkilat

bir nevi bizim Yeniçeri ordusuna benzerdi. İhtiyarlığında tekaüde sevk edilen bu Türklere Arap Uşağı adı verilir. Mısırlı İbrahim Paşa’nın kumanda ettiği ordunun, Arap olmadığı tarihi bir hakikattir. Osmanlı ordusunu Nizip’te bozan ve Hafız Paşa’yı hezimetle uğratan bu orduyu teşkil edenler, Mısır’da devlet kuran ve uzun zaman hüküm süren Türk ve Çerkez çocukları “Kölemenlerdir.” (*) ‘Uşak’ kelimesi Kuzey Anadolu’da hala ‘çocuk’ anlamında kullanılır. O zamanlar öğrenciler birbirlerine takılırlarken “Arap çocuğu” diye hitap ederlerdi. Bunlar İbrahim Paşa ordusunun çekilirken Çukurova’da bıraktığı insanlar...

Şehrin etrafı sebze ve narenciye yetiştiren köylerle çevrili idi. Şehir ise, anlattığım hudutların dar çerçevesi içinde kalmış, adeta kaderine razı olmuş küçük bir topluluk halinde yaşıyordu. “Küçücük Tarsus” deyimini onun için kullandım. Bu küçücük şehircikte ahbaplık, dostluk çabuk oluştu. Bir gün arkadaş edindiklerimle otururken laf arasında “camız” kelimesi geçti. Sordum, mandanın Arapçasıymış. O anda, her sabah beni “hoo”yu uzatıp ayırarak “camız”, diye “selam”layanların azizliği bütün açıklığı ile beliriverdi. Ertesi sabah aynı minval üzere yine, Hoo(!) camız geliyor, teranesi... Yanlarına yaklaştım ve “bir haftadır yutturdunuz, yeter!” deyince okul bahçesini bir kahkaha tufanı kaplıyordu. Zekice, hatta edebice yapılan bu espriye gülmekten başka yapacak bir şey yoktu. Zeki idiler, ancak zeki insanlar bu kadar ince bir nükte yapabilirlerdi. Bu gençlerle çalıştım; bu da benim için büyük bir şanstı...

(*) Hatıralarım, Damar Arıkoğlu. Tan Gazetesi ve Matbaası, İstanbul 1961.

“Sevilmektedir Hüner” kitabından alınmıştır...

ÖĞRENCİLERİNDEN HAYDAR HOCA'YA

Sevgili Haydar Abi, arkandan geliyorum 100 için.
Erden Sezer '62

Ne güzeldir böyle sevilen, sayılan
Bir öğretmen olmak... Sevgili Haydar Göfer!

Ne güzeldir özveri ile sahip çıktığınız
Öğrencilerle 100. Yaş gününde buluşmak...

Öğretmenin öğretmen, öğrencinin "öğrenen"
Olduğu yılların havasını yaşatan
TAC Mezunlar Derneği'ne teşekkür ediyorum.
11.02.2018 Kâmuran Sungur '78

Sevgili güzel insan,
Seni tanıdığın için ne kadar şanslıyım...
Hayatıma dokunduğun için binlerce teşekkür...
Baha-Serap Kerimoğlu

Hocam ölmez sağ kalırsam seneye de gelirim
Ertan Söylemez

Sevgili Hocam,
Siz aynı zamanda annemin ve babamın da arkadaşısınız.
Nice uzun, sağlıklı yıllar dileğiyle, ellerinizden öperim.
Rıza Taze

Anlattırmayın oğlum hocanın hikayesini-bilen bilir-
Savaş Özkan

Haydar hocam
Bana edebiyatı sevdirdin sizin sayenizde dünya görüşüm
değişti teşekkürler
Ayçan Uluğ '73

Sevgili Haydar hoca bizler için büyük bir şanstır Dalya'yı
hep birlikte gördük, yaşadık. Nice yıllara!
Ergül Bakay '63

Hocaların hocası!
Sevgili hocam Allah senin gibi hocalar nasip etsin bu
ülkeye.
Ünal Salık

Sevgili öğretmenim,
Sevgiler senin
Yergiler bizim olsun.
A.Gazi Türkyılmaz

Var mıdır acaba bu ülkede hocasının 100. Yaş gününü

1953-2018 yılları arasında mezunları ile kutlayan bir okul?
Dünya döndükçe de hiç olmayacak. Ne mutlu haydar hoca-
ma, ne mutlu TAC'ye.
Müslüm Doğru '85

Haydar hocam BİLGİN'lerden (Ziya, Semih, Ali, Melih)
Saygı ve sevgiler seneye inşallah.

Hocam hala şemsiyeyi yüksek tutuyorum(1970'den beri)
Tuncay sergen '70

Sevgili hocamız büyük mirasını paylaşıyoruz
Şemih Kurdak '77

Hocam farkı biliyoruz
Cevdet Azbulunur '56

Sevgili hocam bu çok değerli günde yeniden birlikte olarak
mutluluğumuzun zirvesine ulaştık demektir derin sevgi,
saygı ve şükranlarımızla
Savaş Hayırlıoğlu '63

TAC'nin asırlık çınarının ellerinden öpüyorum
Erdoğan Kaynak '63

100. doğum gününü kutlayan güzel yüzlü, edebi sözlü, latif,
çocuklara büyük gibi davranan haydar hocam. Nice seneler
Metin Atamer '61

Öğrencisi olmadan çok şey öğrendiğimiz hocamız, çok
yaşayın !
Üstün Öngel '81

Sevgili hocam, kulağınızı çektiklerinizin en edepsizi
Tuncer Erzin '56

Sevgili hocam yıllardır bugünü bekledik. Şükür ki böyle bir
kutlama oldu devamı önümüzdeki yıllara sevgi ve saygıla-
rıyla
M.Nur Altınörs
Her ağılın toplanmış geçmiş günleri anar
Karanlıklar basınca senin ışığın yanar

Fidan iken bizlere su veren büyük pınar
Yaş günün kutlu olsun 100 yıllık ulu çınar
Adil Karıcı '61

Hocam iyi ki varsınız sizin talebeniz olmak büyük mutluluk
Mustafa Cömert '68

Hocam, bize hayatı öğrettiniz sağ olun var olun saygılar
Turgay Atıncı '70

Hocam saygılar, sizin öğrenciniz olma şansına sahip olama-
dım ama elinizi öptüm çok mutluyum
Suphi Arıer '89

Hocam 100. yılda da sağlığınızın ve mutluluğunuzun daim
olması dileğiyle
Halim Pekcan '74

Hocaların hocasına en derin sevgi ve saygılarımla
Metin Sağır '74

Hocaların hocası sizi seviyoruz
Ali Cerrahoğlu '78

Sevgili öğretmenimiz haydar hocam uzun ömürler diliyorum
Münevver – Rifat Kırıl '78

Okulumuz, Tarsus Amerikan Koleji, bu sene 130. kuruluş yılını kutluyor. Geçtiğimiz günlerde, unutulmaz edebiyat hocamız Haydar Göfer ile birlikte Tarsus 'ta Ehl-i Keyf lokantasında Hocamızın 100. Yaşını kutladık. Haydar Hocamızın en büyük özelliği, standart müfredat programına ek olarak, bizi okumayı teşvik etmesi, sorgulayan çağdaş nesil ve özgür fikirli öğrenciler, gençler yetiştirmesi idi. Haydar Hoca ,” öğrenciler derslerdeki tartışmaları “Mavra” olarak yorumlardı. Haklı idiler, çünkü üç - dört yüzyıllık, hayatiyetini yitirmiş, kulaklarının alışık olmadığı, dillerinin bile yadırgadığı bir dilin edebiyatı başka türlü sevdirilemez, öğretilemezdi. Bu acı ilacı ancak böyle yutturabildim” diyor! El- hak kendisi haklıdır. Çünkü biz bir çok şeyi ,” mavra “ ile karışık, ondan öğrendik. Memleket meselelerini derste “mavra atarak “ onunla konuştuk, tartıştık. O devrilerin yasalı yazarlarını, şairlerini, örneğin Nazım Hikmet ‘ i O'ndan öğrendik. Onunla sevdik.

Bunun için Haydar Hoca “efsane Hoca “ oldu. Öğrencileri o sevgi köprüsünü mezuniyetten sonra da yıllar boyu sürdürdüler. Ona yaşam öykülerini, gözlemlerini, yurt içinden ve yurt dışından yazdıkları mektuplarla aktardılar. Öğrencilerinden ünlü gazeteci yazar Mete Akyol abi, bir gün, varlıklarını tesadüfen öğrendiği ve “bir öğretmenin serveti” diye adlandırdığı bu mektupları “Sevgili Hocam” isimli bir kitapta topladı. Birkaç baskı yapan kitabın tanıtım yazısında Mete Akyol abi diyor ki; “Elinizdeki bu kitap Rekorlar kitabına girebilecek özelliktedir, yeryüzünün en uzun sürede yazılan kitabıdır, birinci sayfası 1953 yılında yazılmıştır, yazar açısından da özel bir rekorun sahibidir bu kitap, dünyada tam 47 kişi tarafından kaleme alınan ilk ve tek kitaptır...” Ekteki fotoğrafta, kalabalık bir gurup halinde yaptığımız Haydar Hoca ‘ nın 100. Doğum günü kutlamasında, Haydar Hoca, Erdoğan Kaynak ve ben, “ Sevgili Hocam “ kitabının ilk baskısı ile..

DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN SEVGİLİ HOCAM

Sevgili Haydar Hocam,

Aşağıdaki şiir, yanlış anımsamıyorsam 1955 yılında okulumuzda düzenlenen bir şiir yarışmasında ilk kez okunmuştu. Yazdığım bu şiiri rahmetli Cevat Taylan'ın önerisi ve pohpohlaması üzerine okuma cesaretini göstermişim. Çok kızmıştınız sevgili hocam, kıpkırmızı olmuşsunuz, ara verildiğinde yanıma gelip kulağımı çekerken "ulan..." diye başlayıp, başınızı sağa sola sallayarak, "sınıfta okumak neyine yetmezdi" diyerek kulağımı çekmiştiniz. Kulağımın acısını hala, gülümseyerek, hem de büyük zevk duyarak anımsarım. Öneriniz, uyarınız kulağıma küpe olmuştur.

Sevgili Hocam, Her defasında sizin verdikleriniz gelir aklıma. Abiliğiniz, uyarılarınız, ciddi konuşmalarınız ve tabii ki attığınız mavralar.

Sizin doğum gününüz bizim ailede hep konuşulur, hiç unutulmaz. Çünkü bugün bizim de evlenme yıldönümümüz. Bu akşam Ayvalık Cunda lokantalarının birinde, kadehimizi sizin yeni yaşınızı kutlamak ve sağlığınız ve de mutluluğunuz için kaldıracacağız.

Doğum gününüz kutlu olsun sevgili Hocam.

HAYDAR HOCAM

Adım Haydar Göfer

Edebiyatçıyım ben

Söyle ulan meret söylesene sen

Geçer mi bu ders mavra atmazsan

Geç beyim geç edebiyatçı geçiniriz biz

Edebiyat dersimiz mavradır mavra

Ulan Ertan otur yerinde, fırlama!

Döverim, söverim, huyum gariptir ama

Geç beyim geç edebiyatçı geçiniriz biz!

Marko Paşa mı kesildik ulan biz?

Her gün başka bir dert dinlemekteyiz.

Vallahi aldırمام vız gelir vız,

Geç beyim geç edebiyatçı geçiniriz biz!

NOT: İkinci kıtada adı geçen Ertan Söylemez TAC'58 yolun karşısındaki Han'daki yasak görüntüleri izlemek için ayağa fırladığında yakalanmıştı.

Yukarıdaki satırlar şiirin tamamı mı onu da anımsamıyorum.
12.02.2014

Sevgili Nihat,

Kitaplar elime geçtiğinde, inanır mısın, bir çocuk gibi sevdim.. Bilmem ama belli bir yaştan sonra insan sanki çocuklaşıyor, daha duygusal oluyor. Haydar hocayı gelecek kuşaklara taşıma konusunda büyük bir iş başarmışsın. Seni hem kutluyor hem de teşekkür ediyorum. Haydar hocayı çok severlerden ve saygı duyanlardan biriyim.

Öncelikle, hazırladığın kitabı okumaya başladım. Birinci bölümü, yani gerçekleştirdiğin söyleşiyi bitirdim. Orada Haydar Hoca'nın bir cümlesinde küçük bir hata var, onu sadece seninle paylaşmak istedim. 18. sayfada, "İstemihan Talay Bakan, Ender Varinlioğlu Müsteşar" demiş. İstemihan Talay'ın müsteşarı bendim. Ender abi bir süre bizimle Müzeler ve Anıtlar Genel Müdürü olarak çalıştı. Ama Haydar Hoca, bildiğim kadarıyla Ender abiyi çok severdi.

Yine Haydar Hoca'nın anımsamakta zorluk çektiği sahne çalışmalarını için bir cümle: 1959 yılında sanırım "İki Efendinin Uşağı"nı biz oynamıştık. Rahmetli Erden Sevilir şahane bir oyun sergilemişti. O oyunda benim de küçük bir rolüm vardı, sanırım Erden'in yamağıydım..

Bütün bunları okurken, nasıl uygulandım, nasıl da hüzün ve sevinci birlikte yaşadım, anlatmak çok zor. Biz okulumuza gerçekten çok seviyoruz. Biz Haydar hocayı çok seviyoruz ve saygı duyuyoruz kendisine. Umarım sağlıklı olarak daha uzun yıllar aramızda kalır. Onu görmesek de, onu duymasak da, onu yüreğimizde hissediyoruz.

İlyas Halil abinin öykülerini hep merak etmişimdir. Küçük kardeşi Bişara Halil benim sınıf arkadaşım. Daha sonra ODTÜ'de ben çalışan, o okuyan olarak birlikteydik. Arada yazışırız kendisiyle. Maalesef 50. Yıl buluşmamıza Kanada'dan kalkıp gelemedi. Bana son gönderdiği fotoğrafta eski Bişara'yı. Pek değişmişti.

Bilmem hocam anımsar mı? Son sınıfta Edebiyat bölümünde 11 kişiydik. Stickler Hall'un sınıf katında, sokağa bakan bir sınıftaydık çoğunlukla. Edebiyat derslerinde rahmetli Cevat Taylan ile yan yana en arkada otururduk ve genellikle kitap okurduk, tabii gizli gizli. Nereden geldiği pek belli olmazdı, ama bazen birden yanımda beliriverirdi hoca. Edebiyat kitabının içine sakladığımız kitabı uzatır elini alır ve hiçbir şey söylemeden ön tarafa yürürdü. Birkaç dakika sonra, yanımda varsa başka bir kitap çıkarır ve edebiyat kitabının arasına koyar ve yine okumaya devam ederdim.

Göfer adında bir edebiyat öğretmeni olduğunu. Dedelerinin öğretmenine yazdıklarını okumanın onları gururlandırdığını biliyorum. Şimdi de senin hazırladığın kitabı okuyacaklar ve çocuklarına gösterecekler. "Sevilmenin bir hüner" olduğunu öğrenecekler. Ellerine sağlık. Sevgiyle kal Nihat Kardeşim.

Yanımda yedek bir kitap yoksa Cevat'ta var ise ondan alırdım. Epeyce kitabımı almıştı hoca.

Mezun olduk ve diploma töreni yapıldı. Haydar bey bizi evine davet etti. Bütün sınıf, Öğretmenler Mahallesindeki evine gittik. Pastalar çörekler, çaylar, limonatalar derken ayrılık zamanı geldi. Haydar bey, elime bir paket tutuşturdu ayrılırken. "Bu senin" dedi. Şaşırdım, teşekkür ettim, herkes gibi elini öptüm ve ayrıldık. Herkes de hocanın verdiği paketi merak etti ama açmadım. Eve koşarak geldiğimde ilk işim paketi açmak oldu.

Aradan 53 yıl geçti. Paketin içinden ne çıktı biliyor musun? Yıl boyunca benden aldığı kitaplar ve ilave olarak "Leo Tolstoy'un Anna Karenina" adlı romanı. O zamanlar, her hafta bir kitap alırdım. Genelde Varlık Yayınevi'nin tanesi 1 lira olan küçük kitapları, arada sırada da Mersin'e gittiğim de Remzi Kitabevi'nin tercüme klasiklerinden, Maksim Gorki, Dostoyevski gibi Rus yazarlarının eserlerinden. Ama Anna Karenina'yı alamamıştım. Haydar hocanın armağanı Anna Karenina'nın İngilizcesiydi.

Anılar ne kadar güzel. Anılar sıcacık, anılar ıslak, anılarda bilinmeyenler, anılarda unutulmayanlar. İşte sen, Haydar Hocayı anıtlattırдың. Benim çocuklarım, öğrencilerinin Haydar beye yazdıkları mektupları okudular.. Benim torunlarım da okudu. Onlar da bilirler dedelerinin anılarında Haydar

Göfer adında bir edebiyat öğretmeni olduğunu. Dedelerinin öğretmenine yazdıklarını okumanın onları gururlandırdığını biliyorum. Şimdi de senin hazırladığın kitabı okuyacaklar ve çocuklarına gösterecekler. "Sevilmenin bir hüner" olduğunu öğrenecekler. Ellerine sağlık. Sevgiyle kal Nihat Kardeşim.

03.03.2014

130. YIL BALOSU

Harika bir gece oldu!

Mezunlar derneği olarak okulumuzun kuruluşunun 130. Yılı nedeniyle gerçekleştirdiğimiz etkinliklerden bir tanesi de İstanbul 130. Yıl Balosu idi.

Tecrübeli mezunlarımız ile yepyeni mezunlarımızın birlikte eğlendiği gece mavra dolu geçti. Masalar arası atışmalar, birbirini uzunca süredir görememiş alt-üst sınıf muhabbetleri ve tabii ki müzik ile eğlence, BOM'lar, owenditac'lar vardı.

Kahkahaların ve dansın etkin olduğu geceye katılabilen tüm mezunlarımıza, desteğini esirgemeyen sponsorlarımıza ve tabii ki bu gecenin gerçekleşmesi için Mezunlar Derneğimiz İstanbul Şubesi "130. Yıl Balo Ekibi" ne çok çok teşekkürler.

135. Yıl'da gerçekleştireceğimiz yeni Balo ve etkinliklerde görüşmek üzere.
BOM!
Teşekkür ve Saygılarımızla

130. Yıl Balosunun ardından

The Marmara da 130.yıl Balosu sonrası sabaha karşı gözlerimi kapatırken anılarıma bu geceki bazı unutulmazları birkaç satırla kazıdım.

Yıllar sonra bu baloyu şöyle hatırlayacağım;

- *En mükemmeli olsun diye çalışan organizasyon komitesinde her gün her dakika gerçek takım ruhu ,
- *TAC ruhunun öğrettiği , Umut Abi ve İdil Abla'nın egosuz ve mütevazı liderliği ve arı gibi çalışan ve kenetlenen her yaştan mezun,
- *Sponsorluk için 'ben de varım' diyen , kurumlarını, markalarını öne çıkartan sayısız mezunun özverisi,
- *Dönem arkadaşlarını gören her yaştan mezunun kendini o günlerde bulması ve pistteki coşkusu,
- *Bombalaki'nin ritminin hep değişmesi ama her çekildiğin-

de mavrayı başlatması

- *" Oh When the TAL" ile marş coşkusunun takım elbise ,topuklu ayakkabı ile de aynı ritmi tutturması,
- *Masalardaki harika tasarımlı Stickler bardak altlıklarımız,
- *Genç mezunlara bana "Aslı Abla " demeyin deme ihtiyacını hissedecek yaşa gelmem,
- *Her yaştan yüzleri, gözleri, enerjileri ile ışıldayan Tarsuslu Abla , Abi ve Kardeşim
- *İçimde bitmek bilmeyen "vay be, ne camia!" dedirten, "ne şanslıyım ki ben de bu camiadanım" deyip anneme babama bir kez daha minnettar oluşum..

kulaklarımda çınlayan BOMBALAKİ ile kapanır göz kapakları....

iyi ki

Bu sene okulumuzun kuruluşunun 130. Yılına, Mezunlar Derneğinin İstanbul şubesi'nin düzenlediği baloyla ile 14 Nisan'da kutladık. Ben de birçok abla ve abim gibi balonun hazırlanış sürecine katıldım. Balo günü geldiğinde bu süreç boyunca çok etkili bir şekilde çalışan balo ekibinde tatlı bir telaş vardı. Mezunlar gelmeye başladıkça, lise yıllarında yaşanan dostluklar, hissedilen aile ortamı tekrar canlanmaya başladı. Kısa süre içinde bu his 1956 mezunundan 2018 dönemine kadar yayıldı. Balo başladığında

herkes tekrardan 18 yaşına dönmüştü. Yeni mezun olan bizler -2017 dönemi- ve henüz mezun olmamış 2018 dönemi olarak daha acemisi olduğumuz bu topluluğa, abi ve ablalarımızın etrafa yaydığı bağ ile sanki baloya katılan her dönemi hep beraber yaşamışız gibi hissettik. Bu güzel anı için, beni hiç yalnız hissettirmeyen balo ekibinde bulunan abi ve ablalarıma çok teşekkür ederim. Daha nice yıllar boyunca Bombalaki ruhunu yaşatmak dileğiyle...

Thoughts on 130th Year

As I reflect on the significance of the 130th anniversary of Tarsus American College, my first reaction is – wow!! How did this school, which started as a Christian mission for 8 Armenian youth in the final decades of the Ottoman Empire, survive through two World Wars, the War for Independence and establishment of the Turkish republic? TAC has persisted through the many difficult times Turkey as a republic has faced and today is clearly recognized as one of the finest schools in Turkey. While many factors have contributed this, I believe there are two main factors that have allowed this school to not only survive, but thrive. I believe the first is the rock solid support of a mission and vision that are founded in the principles of Atatürk, who said: “It is our national ideal to support and to develop the worthy

and noble character of the Turkish nation, her industrious quality, her intelligence, her dedication to science, her love of fine arts, and her feeling of national unity always and with every available means and measure.” This is what TAC strives to do every day with her students. The second and equally important factor is the lifelong commitment of the alumni and the sense of family they have created. Their unfailing support, passed on through generation after generation of graduates, is the flame that keeps burning for Tarsus American College. I can only assume that for the next 130 years, TAC will continue to live its motto – Leaders for Turkey; Leadership for the World”. Andrew Leathwood - Head of School/Başdanışman Tarsus American College

TAC 130. Yılı Pulu

Sevgili kardeşlerim ve abilerim, bu yazıyı okulumuzun 130. yıl anısına bastırduğumuz anma pulu için topladım.

Pul toplamak çağımızın önde gelen hobilerindedir. Herkesin bir şeye özel merakı, koleksiyonculuk yanı vardır. Fakat kolleksiyon denince akla önce pul kolleksiyonu gelir.

Henüz pulculuk zevkini almamış genç kardeşlerimizin pulculuğu tanımlarında, pulculuğu az çok tanıyanların da bilgilerini sağlamlaştırmalarında fayda vardır.

Pul kolleksiyonu en yaygın kolleksiyonculuk olduğu gibi en ilginç, en öğretici ve en karlı kolleksiyonculuktur.

Pul toplayan kişi kolleksiyonu geliştikçe bakmakla doymayacağı, hatta elinden bırakamayacağı

bir pul topluluğu sahibi olur. Çeşitli renklerde çeşitli resimler taşıyan ufak pullar kendilerine saatlerce zevkle baktırır.

Pullara dikkatli bakmak zevk verdiği kadar öğreticidir de. Pul kolleksiyonundaki pullar ait

oldukları ülkelerin elçisidir. Ülkelerinin tarihini, coğrafyasını, ekonomisini, büyük adamlarını, güzelliklerini, sosyal yaşamlarını, geleneklerini inceleyenlere öğretirler. Bir pul kolleksiyoncusunun genel kültür seviyesi pulculuk ile kendiliğinden artar.

Pulculuk bir yatırım kaynağıdır. Sağa sola harcanıp gidecek paralar ile bilinçli olarak pul alınırsa bir süre sonra değeri hiçbir zaman düşmeyecek olan bir servet (kendi çapında) sahibi olunur. Pulculuk

israfı önler, tasarruf düşüncesini aşılır. Pulculuk para israfını önlediği gibi zaman israfını da önler. Faydasız, hatta zararlı işlere harcanacak zaman pulculuk ile değerlendirilir, sahibine bilgi ve düzen zevki verir. Pulculuk iyi ve değerli arkadaşlar da kazandırır.

Posta pulları, posta ücretlerinin ödenmesi için bastırılır. Dünyada ilk defa 1840 yılında İngiltere’de, ülkemizde ise 1863 yılında, Posta Nazırı Agah Efendi zamanında kullanılmaya başlanmıştır.

Pulculuğun bugünkü durumu incelenecek olursa; posta pulları yalnız posta ücretlerinin ödenmesi

için değil aynı zamanda pulların biriktirilmesi suretiyle de değerlendirilmesi bütün dünyada yaygınlaşmaktadır. Günümüzde pul biriktirmenin bir eğlence aracı ve çocukça bir merak sayıldığı

zamanlar çok geride kalmıştır. Posta pulunun üzerindeki resimler alelade şekillerden ibaret değildir. Bunlar bir sembolün canlılığını, hatta yüceliğini temsil ederler. Bir bakıma posta pulları, bütün dünya ulusları önünde vatanın birer elçisidirler. Aynı zamanda temsil ettikleri memleketin kültürüne, güzel sanatlarına, ekonomisine, tarihi olaylarına ve geleneklerine tanıklık ederler. İtina ile toplanan, sıralanan ve incelenen pullar insanı gittikçe saran bir ilgi uyandırmakta ve tarihin geniş mecralarından geçerek düşünce alemine hiç ümit edilmedik öğretici bir yol açmaktadır.

Pulculuk meraklılara, araştırma zevki ile birleşen oyalayıcı bir meşguliyet, gündelik işler arasında dinlendirici bir fırsat sağlamaktadır.

Böyle olunca da, nice seçkin zekaların pulculuğa neden bu kadar düşkünlük göstermiş oldukları daha iyi anlaşılmaktadır.

Fakat öyle bir zaman gelmiştir ki, gerçek pul biriktiricilerinin tutku derecesine varan bu ilgileri, pulun ticarete bir değer kazanmasına yaramış ve pulculuğun bir yandan meraklılar alemine, öte yandan da ticaret dünyasına girmesine imkan sağlamıştır.

Posta pullarının, bir ülkenin kültür ve politik propagandasında olumlu bir yer işgal ettiği ve ülkenin turistik yönden tanıtılmasına yardımcı olduğu, bu yolla da döviz girmesini sağladığı dikkate alınırsa pek çok ülke posta idarelerinin pulculuğun yayılmasına neden çok önem verdikleri kolayca anlaşılır.

Zamanımızda, milyonlarca pul biriktiricisi vardır. Pulculuk işlerinde ihtisas yapmış dergilerin sayısı hesapsızdır. Pulların değerini gösteren kalın hacimli kataloglar yayınlanmaktadır. Hatta, bazı borsa yayınları, pul değerlerinin fiyat listelerini de gösterdikleri dikkate alınırsa, pulculuğun ekonomide hiç küçümsemeyecek önemde bir kol meyadana getirmekte bulunduğunu

iddia etmek yerinde olur.

Posta pulları ve bununla ilgili zarf, kart, damga ve benzeri maddeleri biriktirmeye uluslararası deyimle FİLATELİ ve bu işi yapan kişiye de FİLATELİST denir.

Pul, önyüzüne, çeşitli resim, şekil veya motif basılmış, arka yüzüne özel bir zımba ile delinmiş, birbirinden kolayca ayrılmasını sağlamak için kenarları ‘dantel’ denilen özel bir zımba ile delinmiş, kare, dikdörtgen, üçgen, altıgen, yuvarlak, simetrik veya asimetrik veya benzeri şekillerde hazırlanmış, çeşitli büyüklüklerde olabilen bir değerli kağıttır.

Pulun önyüzünde ait olduğu ülkenin ismi ve o ülkenin para birimine göre değeri yazılıdır. Bu değere ‘nominal değer’ denir. Bazı ülkelerin pullarında o ülkenin ismi ve pulun nominal değeri ikinci bir alfabe ile ayrıca yazılıdır.

Dünyada ilk pulu çıkarma şerefine sahip olduğundan, yalnız İngiltere pulları üzerinde devletin adı yazılı değildir, yönetimdeki kral veya kraliçenin resmi vardır.

derneğimizin katkıları ile başardık. Ali Cerrahoğlu başkanımız ve Şemi Kurdak abimizinde pulumuzun basılıp önümüze gelmesinde büyük yardımları oldu. Homecoming günü Stickler fotoğrafı olan okulumuzun 130. uncu yılı anısına basılan bu resmi pulu hepimizin satın alıp okul anılarımız köşesinde saklayacağımızı biliyorum. Homecomingte görüşmek üzere diyorum.

derneğimizin katkıları ile başardık. Ali Cerrahoğlu başkanımız ve Şemi Kurdak abimizinde pulumuzun basılıp önümüze gelmesinde büyük yardımları oldu. Homecoming günü Stickler fotoğrafı olan okulumuzun 130. uncu yılı anısına basılan bu resmi pulu hepimizin satın alıp okul anılarımız köşesinde saklayacağımızı biliyorum. Homecomingte görüşmek üzere diyorum.

Pullar, taba denilen çeşitli büyüklükteki kağıtlara ve değişik baskı yöntemleri ile matbaada basılır.

İlk pullar tabakalardan makasla kesilerek birbirlerinden ayrılırlardı ve arkaları zamlı değildi.

Ancak makasla kesmek zor ve zahmetli ve pulun zedelenmesi bakımından sakıncalı olduğundan, sonraları araları özel bir zımba ile delinmiş ve kolay yapışmasını sağlamak için arkası zamlı kağıtlara bastırılmıştır.

Günümüzde bazı nedenlerle dantel-siz pullar çıkarılmaktadır. Bunlar eskiden olduğu gibi makasla kesilerek birbirinden ayrılmaktadır.

Pul için bu kadar genel ön bilgiden sonra okulumuzun 130. yılı anısına bir pul bastırmak fikrini mezunlar

derneğimizin katkıları ile başardık. Ali Cerrahoğlu başkanımız ve Şemi Kurdak abimizinde pulumuzun basılıp önümüze gelmesinde büyük yardımları oldu. Homecoming günü Stickler fotoğrafı olan okulumuzun 130. uncu yılı anısına basılan bu resmi pulu hepimizin satın alıp okul anılarımız köşesinde saklayacağımızı biliyorum. Homecomingte görüşmek üzere diyorum.

derneğimizin katkıları ile başardık. Ali Cerrahoğlu başkanımız ve Şemi Kurdak abimizinde pulumuzun basılıp önümüze gelmesinde büyük yardımları oldu. Homecoming günü Stickler fotoğrafı olan okulumuzun 130. uncu yılı anısına basılan bu resmi pulu hepimizin satın alıp okul anılarımız köşesinde saklayacağımızı biliyorum. Homecomingte görüşmek üzere diyorum.

derneğimizin katkıları ile başardık. Ali Cerrahoğlu başkanımız ve Şemi Kurdak abimizinde pulumuzun basılıp önümüze gelmesinde büyük yardımları oldu. Homecoming günü Stickler fotoğrafı olan okulumuzun 130. uncu yılı anısına basılan bu resmi pulu hepimizin satın alıp okul anılarımız köşesinde saklayacağımızı biliyorum. Homecomingte görüşmek üzere diyorum.

derneğimizin katkıları ile başardık. Ali Cerrahoğlu başkanımız ve Şemi Kurdak abimizinde pulumuzun basılıp önümüze gelmesinde büyük yardımları oldu. Homecoming günü Stickler fotoğrafı olan okulumuzun 130. uncu yılı anısına basılan bu resmi pulu hepimizin satın alıp okul anılarımız köşesinde saklayacağımızı biliyorum. Homecomingte görüşmek üzere diyorum.

derneğimizin katkıları ile başardık. Ali Cerrahoğlu başkanımız ve Şemi Kurdak abimizinde pulumuzun basılıp önümüze gelmesinde büyük yardımları oldu. Homecoming günü Stickler fotoğrafı olan okulumuzun 130. uncu yılı anısına basılan bu resmi pulu hepimizin satın alıp okul anılarımız köşesinde saklayacağımızı biliyorum. Homecomingte görüşmek üzere diyorum.

derneğimizin katkıları ile başardık. Ali Cerrahoğlu başkanımız ve Şemi Kurdak abimizinde pulumuzun basılıp önümüze gelmesinde büyük yardımları oldu. Homecoming günü Stickler fotoğrafı olan okulumuzun 130. uncu yılı anısına basılan bu resmi pulu hepimizin satın alıp okul anılarımız köşesinde saklayacağımızı biliyorum. Homecomingte görüşmek üzere diyorum.

derneğimizin katkıları ile başardık. Ali Cerrahoğlu başkanımız ve Şemi Kurdak abimizinde pulumuzun basılıp önümüze gelmesinde büyük yardımları oldu. Homecoming günü Stickler fotoğrafı olan okulumuzun 130. uncu yılı anısına basılan bu resmi pulu hepimizin satın alıp okul anılarımız köşesinde saklayacağımızı biliyorum. Homecomingte görüşmek üzere diyorum.

derneğimizin katkıları ile başardık. Ali Cerrahoğlu başkanımız ve Şemi Kurdak abimizinde pulumuzun basılıp önümüze gelmesinde büyük yardımları oldu. Homecoming günü Stickler fotoğrafı olan okulumuzun 130. uncu yılı anısına basılan bu resmi pulu hepimizin satın alıp okul anılarımız köşesinde saklayacağımızı biliyorum. Homecomingte görüşmek üzere diyorum.

derneğimizin katkıları ile başardık. Ali Cerrahoğlu başkanımız ve Şemi Kurdak abimizinde pulumuzun basılıp önümüze gelmesinde büyük yardımları oldu. Homecoming günü Stickler fotoğrafı olan okulumuzun 130. uncu yılı anısına basılan bu resmi pulu hepimizin satın alıp okul anılarımız köşesinde saklayacağımızı biliyorum. Homecomingte görüşmek üzere diyorum.

derneğimizin katkıları ile başardık. Ali Cerrahoğlu başkanımız ve Şemi Kurdak abimizinde pulumuzun basılıp önümüze gelmesinde büyük yardımları oldu. Homecoming günü Stickler fotoğrafı olan okulumuzun 130. uncu yılı anısına basılan bu resmi pulu hepimizin satın alıp okul anılarımız köşesinde saklayacağımızı biliyorum. Homecomingte görüşmek üzere diyorum.

derneğimizin katkıları ile başardık. Ali Cerrahoğlu başkanımız ve Şemi Kurdak abimizinde pulumuzun basılıp önümüze gelmesinde büyük yardımları oldu. Homecoming günü Stickler fotoğrafı olan okulumuzun 130. uncu yılı anısına basılan bu resmi pulu hepimizin satın alıp okul anılarımız köşesinde saklayacağımızı biliyorum. Homecomingte görüşmek üzere diyorum.

derneğimizin katkıları ile başardık. Ali Cerrahoğlu başkanımız ve Şemi Kurdak abimizinde pulumuzun basılıp önümüze gelmesinde büyük yardımları oldu. Homecoming günü Stickler fotoğrafı olan okulumuzun 130. uncu yılı anısına basılan bu resmi pulu hepimizin satın alıp okul anılarımız köşesinde saklayacağımızı biliyorum. Homecomingte görüşmek üzere diyorum.

derneğimizin katkıları ile başardık. Ali Cerrahoğlu başkanımız ve Şemi Kurdak abimizinde pulumuzun basılıp önümüze gelmesinde büyük yardımları oldu. Homecoming günü Stickler fotoğrafı olan okulumuzun 130. uncu yılı anısına basılan bu resmi pulu hepimizin satın alıp okul anılarımız köşesinde saklayacağımızı biliyorum. Homecomingte görüşmek üzere diyorum.

Milli Piyango 100. Yılı

TAC Kampüsü – Kampüs olmadan önceki hâli

Kısa Kısa 130 yıllık TAC Tarihi

1888 yılında, Tarsus'a gelen iki Amerikalı eğitimcinin Tarsus'un Gözlükule Tepesinden şu anki okulun bulunduğu alana bakarak hayalini kurdukları Tarsus Amerikan Koleji, bugün 130 yaşında!..

*KAMPÜS / KADRO

İlk olarak kiralık bir binada, St. Paul Enstitüsü ismiyle ve 8 öğrencisiyle eğitim ve öğretim hayatına başlayan okul, 1911 yılına kadar Shepard binasında derslere devam etmiştir. Okula olan talebin artması üzerine, 1911 yılında önce Stickler binası, 1954'te Friendship ve 1960 yılında da Unity binalarını kampüse ekleyerek büyümesini sürdürmüştür. 2014 yılında TALAS kampüsünün de eklenmesiyle bugün yaklaşık 500 öğrenci ve 75 kişilik idareci ve eğitimci kadrosunu barındıran dev bir kampüs olarak eğitime öncülük etmektedir.

*EĞİTİM

Birinci Dünya Savaşı sonrasında Yeni Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulmasıyla, eğitimde, gençliğe yeni ulusal idealleri aşılacak ve geleceğin liderlerini yetiştirecek eğitim kurumları hayati bir önem kazanmıştır. Bu amaçla, ülkemize ve insanlığa hizmet edecek, Atatürk ilke ve ilkelerine bağlı, modern eğitim görmüş nesilleri yetiştirmek dün olduğu gibi bugün de TAC'nin önceliği olmaya devam etmektedir. 130 yıllık gelenekleriyle modern eğitimi harmanlayarak Dünya Vatandaşları yetiştirmek idealindedir. Okulun adı da bu dönemde Tarsus Amerikan Koleji olarak tescillenmiştir.

Bugün CIS(Council of International Schools) tarafından akredite edilmiş, IBDP (International Baccalaureate Diploma Program) ile uluslararası eğitim standartlarını öğrencilerine sunmaktadır.

*MEZUNLAR

Okul, 1930 yılında, Tarsus Amerikan Koleji adı altında ilk mezunlarını vermiştir. Bugün farklı sektörlerde başarılı olmuş 5000'e yakın TAC mezunu dünyanın dört bir yanına dağılmış durumdadır.

(TAC merkez alınarak dünyanın çeşitli ülkelerinde yaşayan TAC mezunları gösterilecek. ----- * Dünya Haritası üzerinde noktalar)

Dünyanın dört bir yanındaki binlerce TAC mezununu birbirine sevgi ve saygıyla bağlayan bu yaşam boyu bağ, nesiller değişse de her zaman güçlenerek devam etmiştir. İşte bu bağın sonucunda oluşum gösteren TAC Mezunlar Derneği, bugün Türkiye'nin en aktif sivil toplum kuruluşlarından biri olarak modern eğitime destek olmaya ve toplum hizmeti çalışmalarına fevkalâde katkı sağlayarak devam etmektedir.

*YATILILIK

Sadece 8 öğrenciyle çok kısıtlı şartlarda başlayan eğitim yolculuğunda, bugün lise seviyesinde 100'ü yatılı olmak üzere 500'e yakın öğrenciye ev sahipliği yaparak devam etmektedir. 1900'lerde başlayan yatılılık geleneği her sene güçlenerek devam etmektedir. Şu anda, Türkiye'nin 23 farklı şehirden 100'e yakın kız ve erkek öğrenci TAC'de yatılı olarak okumaktadır.

*KARMA EĞİTİM

1979 yılına kadar sadece erkek öğrencilerin kabul edildiği bir okulken, 1979 yılında karma eğitime geçen TAC, aynı sene ortaokula 13 ve Hazırlık sınıfına *** kız öğrencileri kabul etmiştir. Okul, 1983 yılında ilk kız mezunlarını vermiştir. 1985 senesinde, son, tüm erkek mezunlarını verdikten sonra 1986'dan itibaren karma sınıfları mezun etmeye başlamıştır.

*KULÜPLER

Tarsus Amerikan Koleji, sınıf dışında da öğrencilerin enerjilerini kullanmaları ve beceri kazanıp bunları geliştirebilmeleri için ders dışı etkinliklerini artırmıştır. Öğrencilerin özel ilgi alanlarına yönelik olarak açılan kulüpler, üyelerine gazetecilik, tiyatro, müzik, sanat, el sanatları ve izcilik gibi farklı uğraşlarla ilgilenme fırsatını vermiştir. Maynard döneminin mezunları Türkçe tiyatro oyunları ile İngilizce müzikalleri sahneye gruplar arasındaki rekabeti hala duyulanarak hatırlarlar. Günümüzde okulun en köklü gelenekleri arasına girmiş olan müzik grubu ECHO, ulusal ve uluslararası yarışmalarda derecelere giren bir müzik ekolü haline gelmiştir. Film kulübünün hazırladığı Golden Stickler Film Festivali, Dergi/Gazetecilik ve Canlı Yayın Ekipleri, Türkçe / İngilizce Tiyatro Kulüpleri, Kütüphanecilik, Kodla-

ma ve Maker/Robotic kulüpleri gibi çok çeşitli alanlarda açılan 45 kulüp aktif olarak çalışmalarını sürdürmektedir.

*TOPLUM HİZMETLERİ

Ders dışı etkinlik programlarının çok önemli bir bölümünü de toplumla ilgilenmek adına yapılan çalışmalar oluşturmaktaydı. Okulun kuruluşundan bu yana öğrencilerin başkalarının ihtiyaçlarına kayıtsız kalmayıp ilgi gösterme duygularını öğrencilere aşılama çalışılmıştır. Bu, 1950'li yıllarda hükümetin Türkiye'nin kırsal bölge kalkınmasını ön plana almasına benzer bir eğilimle, Tarsus Amerikan Koleji öğretmenlerinden A. Donn Kesselheim 1954 yılında, Tarsus'a yakın Reşadiye köyünde hafta sonu çalışma kampı çalışmaları gerçekleştirmiştir. Köylülerin yaşamlarını iyileştirmek için yapılan çeşitli çalışmalarda TAC öğrencileri binaları boyamışlar, bir voleybol sahası ve tavuk kümesleri yapmışlar. Bu deneyimlerden esinlenen gönüllülerden biri olan Altan Ünver mezun olduktan sonra, ömür boyu sürdürdüğü kariyerini sosyal çalışmalara adadı. Ünver benzer projeleri öğretmek ve uygulamaya koymak üzere sadece mezun olduğu okula dönmekle kalmadı, daha sonra da 35 yıldan fazla bir süredir Türkiye'de kırsal kesimdeki fakir halka yardım etmekte olan sivil toplum kuruluşu, Türkiye Kalkınma Vakfını (TKV) kurmuştur.

1955 yılından başlayarak, Mr. Maynard'ın müdürlüğü döneminde, TAC yöre halkıyla bağlantı kurmada bir adım daha atarak Tarsus halkına yönelik gece kursları başlatmıştır. Düzenli olarak büyük sayıda katılımcı çekmeyi başaran bu dersler, 1970'lere kadar sürmüştür.

TAC'nin topluma yönelik yürüttüğü başka bir proje de yakın köylere ve özellikle buralardaki ilkokul çocuklarına, kitap, dergi ve gazeteleri öğrenciler aracılığıyla dağıtan Gezici Kütüphaneydi.

Ayrıca, 1968 yılının Aralık ayında Tarsus çevresi seller altında kalınca okul, evsiz kalan ailelere kapılarını açarak onlara yiyecek ve barınak sağlamıştır. TAC'nin "lider olmak için yeterli derecede eğitilmiş, ülkelerine ve insanlığa hizmet etmeye kendilerini adanmış, güçlü bir ahlaki sorumluluk ve dürüstlük duygusuna sahip gençleri yetiştirebilme hedefi için okul eğitimiyle bütünleşen yardım faaliyetleri okulun kuruluşundan günümüze kadar büyük önem taşımıştır.

Tarsus Amerikan Koleji her daim içinde bulunduğu Tarsus şehrine destek vermeyi ihmal etmemiştir. Tarsus şehrinin sokaklarında koşulan Tarsus Maratonuna senelerce sponsor olarak destek vermiş, okul bahçesinde halka açık kermesler düzenlemiş, gelişip büyüyüp uluslararası hale gelen folklor festivaline ev sahipliği yapmıştır.

*SPOR

Spor, kişiliğin geliştirilmesi için oldukça iyi bir yöntem ola-

rak görülmüştür. Öğrencilerin okulun kuruluşundan itibaren spor yapma olanaklarına sahip olmalarına rağmen, kampüs yaşamının bir parçası haline getirilmesi, Mr. Woolworth zamanında olmuştur. 1932 yılına ait Okul Kuralları El Kitabında da yer aldığı üzere, TAC'ye kayıt yaptıran her öğrencinin bir takıma kayıt yaptırması zorunlu tutulmuştur. Ders yılı boyunca takımlar bir program çerçevesinde beyzbol, voleybol, basketbol ve futbol karşılaşmaları yapmaktaydılar. Dönem sonlarında zaferlerin ve başarısızlıkların hesabı yapılarak her spor dalındaki şampiyonlar açıklanmaktaydı. Fiziksel gücü ve beceriyi geliştirmesinin yanı sıra spor yapmanın iyi bir sporcunun nasıl olması gerektiğini de öğretmesi açısından her zaman önemli olmuştur.

Hem okul içi hem de okullar arası karşılaşmalar ile spor ön plandaydı. 1950'lerde ve 1960'larda TAC bölgesel ünvanlar kazandı; milli karşılaşmalarda mücadele etti. Kısa zamanda kolej güçlü bir rakip olarak üne kavuşarak şampiyonlar için takımlar ve yıldız sporcular yetiştirme geleneğini yerleştirdi; bu gelenek günümüzde de sürmektedir. 1960 - 70 ve 80'lerde okul takımının öğrencilerinin iskeletini oluşturduğu 2.lig ve 1.lig seviyesinde basketbol oynayan Schweppes, Çukurova Sanayi, Çukobirlik gibi üst düzey takımların ortaya çıkmasına büyük katkı sağlamıştır.

(* 1900'lü yıllardan Beyzbol fotoğrafı-Günümüzdeki spor dallarından da fotoğraflar konulabilir. Tenis, okçuluk, boks, yüzme, tabii ki basketbol, futbol, voleybol, atletizm, atçılık vs.)

TAC SPOR KULÜBÜ

“BU DÖNEM NELER YAPTIK”

Bu sene hedeflerimizi yüksek tuttuk, dört ayrı jenerasyonda da şampiyonluklar ve Türkiye Şampiyonasına katılmayı hedeflemiştik. Bu sene ilk defa Büyük Erkeklerle de katıldık. Genç takımımıza ilaveten yaşı tutmayan 12.sınıf öğrencimiz Metehan Mertoğlu'nu da takıma alarak katıldığımız büyük erkeklerde takımımız namağlup Mersin şampiyonu oldu. Şimdi altılı grupta deplasmanlı lige katılacak. Aslında amacımız U18 takımımıza yükleriyle sert maçlar yapmalarını hedeflemiştik ancak takımımız oldukça iyi bir başarı yakaladı, büyük erkeklerde Türkiye de ilk 2 ye giren takımlar 2.Lige yükselecek. Bu lige katılım bedeli 15 bin TL idi, bu konuda bize destek olan Samsa Karamehmet '65 abimize çok

teşekkür ediyoruz.

U18 takımımız Mersin de çok rahat şampiyon oldu. Bu jenerasyonumuzu sert maçlar yapmaları amacıyla önce Antalya sonra da İstanbul'a götürdük. U18 de bu sene tek lig olacak. BGL yani Basketbol Gençler ligi kurulduğu için Süper Lig de oynayan takımların altyapıları u18 in Türkiye şampiyonasına katılamayacak. U18 de takımımız geçen yıl A kategorisinde Türkiye şampiyonu olduğu için bu sene yapılacak olan Türkiye Şampiyonasına seri başı olarak katılma şansı elde etti. U16 takımımız da bu sene çok rahat bir şampiyonluk yaşadı. Bu jenerasyonu da Antalya ya götürdük. Statü gereği bu jenerasyonda takımımız A

kategorisi Türkiye şampiyonasına direk katılma hakkı elde etmiştir.

U15 takımımız da bu sene oldukça rahat sayılabilecek bir şampiyonluk elde etti. Bu jenerasyonumuzda hazırlık sınıfı okuyan 7 TAC'li çocuğumuz bulunuyor. Takımımız hazırlık amacıyla Osmaniye ve Gaziantep'e gitti. Şampiyonlukta sonra takımımız 20-24 Mart tarihleri arasında Muğla'da yapılan Bölge şampiyonasına katıldı. İlk gün son 7 salise kala yediğimiz bir basket sonucu Antalya Muratpaşa Belediyesi-

ne 69-67 yenildi. 2.gün Konya Alinteri S.K. nü 78-63 yendi. Aynı gün Manisa Akhisar Belediyesi, ertesi gün Denizli Yıldızları ile oynayacak olan takımımız turnuvanın son günü final grubu maçlarını oynayacaktır.

U14,U13,U12,U11 takımlarımızın Mersindeki maçları halen devam etmektedir. Yakın zamanda şampiyon olan takımlarımızın daha üst seviyelerdeki başarılarını iletteceğimizi umuyorum.

Sevgi ve saygılarımla.

ÖMENAS
citrus

www.menascitrus.com
info@menascitrus.com
0324-5772338

BASKETBOL VE TAC SEVGİSİ – TBG 32.YIL

Bu sene 32. si için bir araya geldiğimiz Basketçiler buluşmasında yine aynı sevgi saygı ve mavra ortamı vardı. En büyük abimiz Ali abi'den (Zallak '68), en küçük kardeşimize kadar TAC ve Basketbol sevgisiyle dolu bir çok mezunumuz yine okuldaydı. Cuma günü önce lise takımına karşı mezunların maçına ilgi büyüktü. Mezunların kazandığı(!) maçtan önce hep beraber çekilen BOM'a yansıyan heyecan maç boyunca devam etti. Lisedeki kardeşlerimizin farklı dönemlerden, hiç bir arada okumamış mezunlarımız arasındaki beraberliği görebilmeleri adına da bu tür organizasyonlar çok güzel oluyor. Biz mezunları da okula ve mezun olacak kardeşlerimize yakınlaştırıyor.

Cumartesi ise Tarsus vs. İstanbul maçımız vardı. Gittikçe rekabet seviyesi artan bu mücadeleden de bu sene İstanbul grubu Ali Zallak abi'nin son basketiyle 21 - 19 galip ayrıldı. Tarsus için beklenmedik bu mağlubiyeti biraz da ev sahibi olmanın gerektirdiği hoşgörüyü yorabiliriz. Misafirlerimizi en iyi şekilde ağırlamamız gerektiğinin bilinciyle onlara çok güzel bir maç ve de galibiyet hediye ederek onları buradan mutlu bir şekilde yolcu ettik.

Maç sonrası yemekte Necati abi'nin (Güler '75) belirttiği gibi bizi bir araya getiren 2 şey; TAC ve Basketbol Sevgisi.

Bu sevgimizin her daim olması dileğiyle. Bir sonraki karşılaşmalara sizi de bekleriz..

Katılan Mezunlarımız;

Ali Zallak '68
Abdullah Paksoy '72
Cihad Lokmanoğlu '72
Konstantin Aleksoğlu '74
Necati Güler '75
Levent Soylu '76
Ahmet Uyan '81
Mustafa Özünü '82
Evren Levent '95
Onur Aydoğan '97
Evre Baltalı '98
Evren Yarkin '98
Barış Sönmez '98
Efe Gözüyeşil '02
Denizhan Çayan '05
Kıvanç
Emirhan Çayan '10
Can Sevenser '10

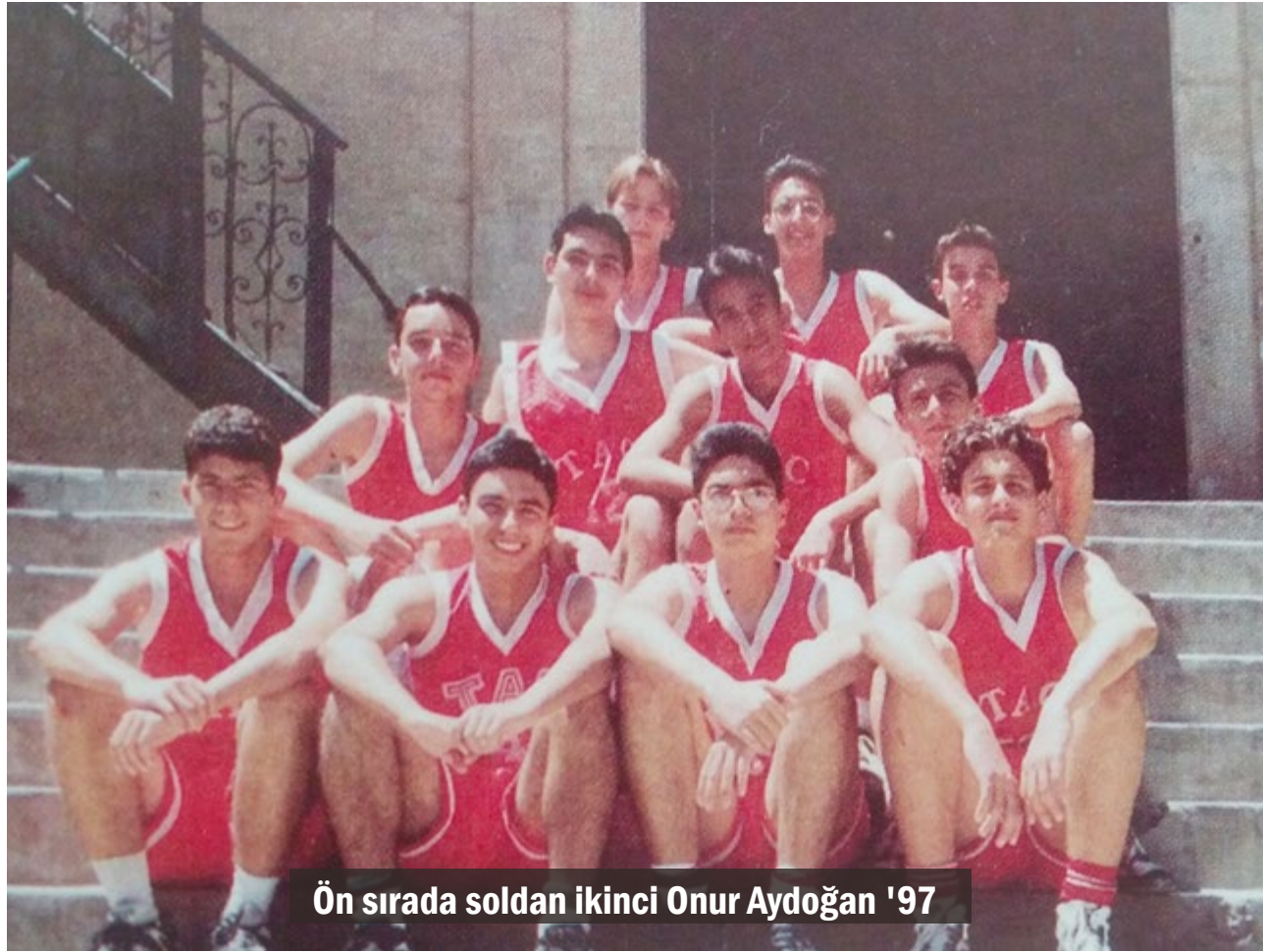

ONUR ABI'NİN 4 NUMARALI TAC FORMASI...

Sene 1996, aylardan Eylül... Orta 1'e geçtiğim sene, okulun başlangıç günleri... O yaz Atlanta'da Yaz Olimpiyatları olmuş, *Rüya Takımların (Dream Team) 2.si sahne almış ve finalde Yugoslavya'yı mağlup ederek altın madalyayı kazanmıştı. 1992 yılındaki Barcelona'daki Olimpiyatlarda bir önceki - esas - Rüya Takım dünyayı sallamış, dünyanın gelmiş geçmiş en iyi takımı bir araya getirilmiş ama biz o zamanlar, yaşımız da yetmediğinden, olayın farkına tam olarak

ile haşır neşirlik televizyondaki Hollywood filmlerinden öteye gitmemiş, internet üzerinden alışverişin hayali bile mümkün olmadığı, Almanya'da halan varsa senede bir çikolata, Amerika'da teyzen varsa ayakkabı vs. gibi şeyler getiriyorsa, acayip mutlu olunduğu yıllar..

Okula dönersek; eğitim sistemi değişmemiş, okul hâlâ 7 sene. SEV ilköğretim'in kurulmasına daha 1 sene var.

Ön sırada soldan ikinci Onur Aydoğan '97

varamamıştık. O yüzden Dream Team 2, dünyanın farkına varmaya başladığımız ve çocukça bir aşkla bağlandığımız basketbol sevgimizin had safhaya ulaştığı dönemde, çok önemli bir takım olarak Atlanta Olimpiyatlarında heyecanla takip edilir hale gelmişti.

Kısaca 1996-1997 senesine dönersek; Amerika'yla final oynayan Yugoslavya daha bölünmemiş, İnternet henüz emeklemeye başlamış - kimsenin hayalinde şimdiki halinin canlanması mümkün bile değil -, pek çok kişi için yurt dışı

Kapalı Spor Salonu henüz yok. Stickler ve Unity arasında bulunan lise basket sahasında beden dersleri ve lise takımı idmanları yapılıyor. Henüz lise olmadığımız için, bizim sahaya giriş iznimiz de yok. Sahanın çevresinden geçip uzaktan basket oynayan abileri izleyerek sıranın bize geleceği günleri bekliyoruz, sabırsızlıkla. Ortaokul olarak beden eğitimi derslerimizi ve idmanlarımızı Sadık Paşa Konağı'nın bahçesinde, çakıllı beton üzerinde, tahta panyalı potalarda yapıyoruz. Bizi genellikle abiler çalıştırıyor; onların da okul sonrası yemek zamanlarına denk geliyor herhalde ki ellerin-

de tantuni eksik olmuyor. Topu yere vurduğunda sağa sola tahmini imkânsız bir şekilde sekerek top kontrolümüzün gelişmesine büyük katkı sağlaması için okulun bulduğu yöntem bu. Efsâneye göre; Necati Abi de (Güler '75) bu sayede, kötü zeminde top sektirerek top kontrolünü geliştirmiş. Biz de aynı yoldan yürüyoruz.

O zamanlar büyük Mercedes 302 otobüsler "çekiyor" servislerimizi. Otobüslerin arkasında büyük abilerimiz, ön tarafta da biz, bize kalan koltukların tamamını 3'lemiş halde Tarsus'tan Mersin'e ya da Adana'ya yolculuk ediyoruz. Mersin ve Adana'da stadda tüm otobüsler toplanıyor, burada gidilecek mevkilere göre servis değiştiriyoruz.

İşte, biz Onur Abi'yle (Aydoğan '97) bu ikinci serviste bera-

teyze ya da halası olan şanslılardan... Çantasından çıkarıp Scottie Pippen Dream Team II formasını gösteriyor. Gözlerim açıldıkça açılıyor. Scottie Pippen, o zamanlar en sevdiğim oyuncularından, hatta belkide en sevdiğim. Michael Jordan'dan bile fazla... Formayı büyük bir heyecanla inceliyorum. -"Ne kadar da çok isterdim benim olmasını." Onur Abi de bunu fark etmiş olmalı ki, ağızımı açık bırakan o soruyu soruyor, bana:

- Bu formayı sana vereyim mi?
- ???
- ...
- Ee!.. Kem küm...

Formayı çok istiyorum, bu gözlerimden ve hareketlerimden

beriz. Onur Abi, Lise Erkek Basketbol takımının gardlarından. Ama o sene yazın sakatlanmış, sene başı koltuk değnekleri ve ayağında alçıyla okula gelip gidiyor. Serviste en arkalara doğru oturuyor, ben de haliyle, en ön koltuklarda yerimi alıyordum. Aynı serviste gide gele, tanışıklığımız artmış, ikimiz de basketbolcu olduğumuz için aramızda bir bağ oluşmuş.

Havaların hâlâ sıcak olduğu Eylül ayının bir akşam üzeri eve dönerken Onur Abi'ye "Geçmiş olsun!" demek ve sakatlığının durumunu sormak için servisin arka tarafına gidiyorum. Akabinde sohbet etmeye başlıyoruz. Biraz sonra konu basketbol ve dolayısıyla Atlanta Olimpiyatları ve Dream Team'e geliyor. Onur Abi, yukarıda bahsetmiş olduğum, Amerika'da

belli oluyor. Ama alınmaz ki. Bana verin, denir mi hiç? O zamanlar için, hatta bugün bile, için çok nâdir bir durum, bu. Onur Abi de şaka mı yapıyor, gerçek mi söylüyor bir türlü anlayamıyorum. Ama gerçekten soruyor gibi.

- Yani... Vallahi, yok demem..., gibi bir şeyler geveliyorum.

İşte, tam bu sırada, Onur Abi beklenmedik bir hamle daha yaparak beni iyice ikilemde bıraktı.

- Benim formam mı, Scottie Pippen forması mı?
- ...??? !!!!!....

Normalde, bu sorunun cevabı çok açık ve net bir şekilde

bellidir. Orta 1'de okuyan 13 yaşındaki herhangi bir çocuğa Rüya Takım forması mı benim lise takımım formam mı diye sorulsa, az çok alınacak cevap bellidir. Ama TAC'de okuyor olmanın güzelliği işte burada ortaya çıkıyor. TAC'de okuyorsan da, bu sorunun cevabı çok açık ve net bir şekilde bellidir ama 'normal' cevabın aksine olmak durumundadır. İlk şoku henüz tam atlamadan:

- Ee... Tabii ki sizin formanız Onur Abi!.. (Ne yapayım sizin formanızı Onur Abi, deme şansın var mı?)
- Gerçekten mi? (Pippen forması ellerimden kayıp gidiyor.)
- Evet, herhalde yani... (Hayal kırıklığı dolu bir cevap olduğu her halimden belli olmuş olmalı ama kendimce çaktırmamaya çalışıyorum. 3 dakika önce zirve yapan sevincim sadece 1 dakika sürüyor ama allak bullak olan zihnimi toparlamaya çalışıyorum, bir yandan da. Hayal kırıklığımı göstermemeliyim. Şimdi zamanı değil.)
- Afferin lan!.., (Gururlandırdığım Onur Abi'den takdiri de alıyorum tabii ki gerçek bir TAC'li olarak. Hakikaten de kendi 4 numaralı TAC formasını çıkarıp bana verdi. Pippen forması ise çantaya geri giriyor, benim için bir daha asla ortaya çıkmamak üzere.)

O formayı götürüp evde bir yere koydum. Sonra da unutup gittim, zaten. Çekmecelerimin birinde eski formalarımın arasında yerini aldı.

Seneler seneleri kovaladı, Türkiye'de ve dünyada çok büyük değişimler yaşandı. Dünya, klişe tâbirle, "küresel" hâle gel-

di. Yurt dışına, neredeyse, istediğin zaman gidebiliyorsun, e-alışveriş almış başını gidiyor, istediğin ürüne istediğin yerden istediğin zaman ulaşma fırsatın var artık, teyzen ya da halan olması gerekmiyor yurt dışında. Kendim de uzunca bir süre Kanada'da okuyup yaşadıkdan sonra Türkiye'ye döndüm.

Birgün yazlık evimizde çekmecelerimi karıştırırken gördüm, Onur Abi'nin 4 numaralı TAC formasını. Bu formayı elimde aldığım da, formayı aldığım gün aklıma geldi. Hayal kırıklığı-mı düşünüp gülümsedim. O Scottie Pippen formasını şimdi istesem, üstelik de yattığım yerden, almam 5 dakika bile sürmez. Dünyada milyon tane kişide vardır, zannedersem. Ama Onur Abi'nin 4 numaralı TAC formasının bir örneği daha yok. Bir daha alma şansını da yok hem de hiç kimsenin.

2016 yılında, Tarsus Basketbol Grubu'nun 30. yılını kutladığımız, Türkiye'nin dört bir yanından okula gelen TAC ve Basketbol sevdalıları mezunlarımızla beraber geçirdiğimiz iki gün sonrası aklıma bunlar geldi. Onur Abi, İstanbul Robert'te her pazar basket oynayan grupta yer alırken ben de Tarsus'ta 30 senedir (bu sene 32 oldu) her cumartesi oynayan TBG'deyim. Bizi yine okul ve basketbol bir araya getirmişti. Şimdi, daha bir "abi-kardeş" gibiyiz. İkimiz de kocaman adam olduk, hatta ben biraz daha kocaman olmuşum, Onur Abi'yi koltuğumun altına alabiliyorum. Ama hâlâ o benim Onur Abim. Okulumun en güzel taraflarından biri de bence bu. Okul sonrası kocaman, dev gibi gördüğün abilerinle, aynı hizaya gelip hatta onları geçiyorsun ama o "abi-kardeş sevgisi ve saygısı" asla değişmiyor. Artık zorunlu olmadığın bir ortamda hâlâ bu sürdürülebiliyorsa, demek ki o kurum işini iyi yapmış, o Abi ya da Abla da sana gerçek bir Abi ya da Abla gibi olmuş demektir.

MERSİN

ANKARA

BODRUM

BİZMEMORY SERİSİNİN İLK KİTABI “STİCKLER’İN DİLİ OLSA” ÇIKTI

İLK TUĞLAYI ONLAR KOYDULAR
BİZLER DEVAM ETTİRİYORUZ

TAC Gift Shop'tan temin edebilirsiniz

YAYLA EVİ SİZLERİ BEKLİYOR

Çamlıyayla'da, nefis manzarasıyla ailece kalabileceğiniz bir Yayla Eviniz olduğunu biliyor musunuz?

Rezervasyon: Betül Abla - 0530 333 83 99

